

หนังสือเรียน ภาษาไทย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓
เล่ม ๑

ของกระทรวงศึกษาธิการ

หนังสือเรียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓

เล่ม ๑

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

พิมพ์ครั้งที่สี่ ๖๐๐,๐๐๐ เล่ม

พ.ศ. ๒๕๒๗

ปกกระดาษราคาเล่มละ ๙.๐๐ บาท

(ห้ามขายเกินกว่าราคาที่กำหนดไว้นี้)

จัดพิมพ์โดยองค์การค้าของครุสภา

พิมพ์ที่โรงพิมพ์ครุสภាឩาดพร้าว

๕๒ ถนนลาดพร้าว บางกะปิ กรุงเทพมหานคร

มีลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติ

สารบัญ

เล่ม ๑

หน้า

บทที่ ๑ ปิดกับยา	๑
บทที่ ๒ เจ้าจ้อจนชน	๙
บทที่ ๓ นกเขาเออย	๑๖
บทที่ ๔ ยาเสพย์ติดเป็นอันตราย	๒๕
บทที่ ๕ โส่น้อยเรือนงาน	๓๓
บทที่ ๖ ครอบครัวของเพชร	๔๓
บทที่ ๗ เพชรอยากเรียนหนังสือ	๕๐
บทที่ ๘ สุดสารกับม้านิลนั้งกร	๕๘
บทที่ ๙ คนมีประโยชน์	๖๗
บทที่ ๑๐ ถูกเสือสำรองวีระ คำประพันธ์ในหนังสือเรียน	๗๗
ประมวลคำใหม่ บทที่ ๑ - ๑๐	๘๔

บทที่ ๑

ปิติกับยาย

ไก่ขันปลูกปิติเป็นประจำทุกเช้า ตามปกติถูทำนา เช่นนี้ พ่อ แม่และพี่ไปนาตอนเช้ามีดก่อนเข้าตีน วันนี้แม่ ม้าหาน้ำคลุมหน้ากันแเดดจึงทำให้ไปช้ากว่าทุกวัน ปิติจึง ตีนขึ้นมาหัน พ่อเตรียมเครื่องมือทำการอยู่ข้างล่าง พี่ เตรียมข้าวปลาอาหารและกรอกน้ำใส่กระติก เสร็จแล้วก็ พากันลงไปนั่งคอยอยู่ที่เครื่องเตี๊ตตั่นมะปราง ปิติโผล่หน้าต่าง เห็นพ่อกำลังเอาราดกระแทกกับพื้นดินแรง ๆ เพื่อให้ ดินหลุดออกจากก้อนกรวดที่พื้นกระเต็นขึ้นมา เขายากจะ ข้อไปนาด้วยแต่เกรงว่าพ่อจะดุ เพราะพ่อเคยบอกว่าญาติกล้า ไม่เป็น จึงต้องอยู่บ้านช่วยยายทำงาน เข้าเข้าไปช่วยแม่ หาน้ำคลุมหน้าแต่ไม่พบ แม่รำคาญเลยเปลี่ยนใจใช้งอบแทน

ครั้นพ่อ แม่และพี่ไปแล้ว ปิติจึงล้างหน้า แปรงฟัน อาบน้ำ สารผม เขาน้ำเสียหายกำลังล้างหน้าประแปঁงให้น้อง จึงลงไปเดินเล่นรอบบริเวณบ้าน ขณะนั้นยังเช้ายู่ พระอาทิตย์เพิ่งขึ้นจากขอบฟ้าครึ่งดวง ท้องแสงสีทองอ่องมา

เรื่อเรื่อง ผู้คนพากันบินออกหา กินเป็นหมู่ อากาศสดชื่น
ลมเย็นพัดผ่านไม่ขาดระยะ เขามองดูผึ้งเกลือกกลัวเกร็ง
ตอกบัวในสระข้างบ้านอย่างสำราญใจ แล้วเดินเรื่อยมาจน
กระทั่งถึงต้นมะยมหลังบ้าน เขาริดถึงเจ้าแก่ขึ้นมาทันที
 เพราะมันเป็นสัตว์เลี้ยงที่ไม่เคยขัดใจเขาเลย ตั้งแต่เจ้าแก่
 ตายเขารู้สึกเหงามากจนพ่อสองสาร และสัญญาว่าจะหาลูก
 ม้ามาให้เลี้ยงแทนเจ้าแก่ แต่พ่อค้ายังหาไม่ได้

พอคือปีติได้ยินเสียงหายร้องเรียกจึงรีบวิงกลับ ครั้นขึ้น
ไปบนบ้านเห็นยายกำลังก่อไฟ ควันไฟกระจายไปทั่วบ้าน
 “หิวข้าวหรือยัง” ยายถาม “ถ้ายังไม่หิว ช่วยหัน

หยวกกลัวยให้้ายหน่อยເຄວະ ຢາຍຈະຕົມໃຫ້ໜູ້”

“ໄດ້ຮັບຢາຍ” ປິດຕອບແລ້ວກົດວໍາມີດ້ນຫຍວກລ຾ຍໃສ່
ກຣະຈາດອຍ່າງກຣະຈັບກຣະເງຈນເໜື່ອເປີຍກໂສກໄປທັງຕົວ
ຢາຍເຕືອນວ່າ “ຮະວັງຈະເລືອນນິ້ວຕົວເອງເຂົານະປິຕີ” ພອຍຍ
ພູດຈົບ ປິດກົດຮ້ອງລັ້ນສະບັດມື່ອໄປມາ ທໍາໜ້າເບັ້ນ ຢາຍຕາກໃຈ^๔
ປຣາດເຂົາມາຄວໍາມີອປິຕິຂຶ້ນດູກໆໄມ່ເໜີນມີບາດແຜລ ປິດໜ້ວເຮົາ
ຂອບໃຈ ຢາຍໂກຮັຈີ່ງວ່າ “ປິດເຈົາທໍາຕົວເປັນຄົນຫລອກລວງ
ເຊັ່ນນີ້ ຮະວັງຈະເປັນເດັກເລື້ອງແກະ”^๕

ປິດເຂົາໄປກອດປະຈົບຢາຍ “ຂອໂທະເຄວະຮັບຢາຍ
ຜມນີ້ກ່າວຢາຍຈະໜອບເສີຍອີກ ຜມຈະເປັນເດັກເລື້ອງແກະໄດ້

อย่างไรครับ”

“เด็กเลี้ยงแกะที่ยายเคยอ่านในหนังสืออนุบาล เข้าเป็นเด็กไม่ดีชอบพูดจาเหลวไหลหลอกให้คนเข้าใจผิด เข้ามาผูงแกะไปเลี้ยงที่ชายทุ่ง นึกสนุกขึ้นมาก็ร้องตะโกนเอะอะว่า หมาป่ามา กินแกะหมดแล้ว พากชawanai ที่อยู่ใกล้ได้ยินก็คัวมิด คัวไม้ วิ่งมาจะช่วยแต่ไม่เห็นหมาป่า ซ้ำเจ้าเด็กเลี้ยงแกะก็หัวเราะขันที่เห็นผู้ใหญ่วิ่งหน้าตื่นคิดว่าหมาป่ามา ครั้นวันหลัง หมาป่ามาจริง ร้องตะโกนอย่างไรก็ไม่มีใครมาช่วย เพราะเข้าคิดว่าคงจะถูกหลอกเหมือนคราวก่อนนี้แหละ เจ้าย่าหัดเป็นคนพูดปด จะไม่มีใครเชื่อถือเหมือนเด็กเลี้ยงแกะ จำไว้นะ ปิติ”

ปิติกราบขอโทษยายแล้วว่า “ครับยาย ผมจะจำไว้จะไม่พูดจาเหลวไหลหลอกใครอีกต่อไป”

“ดีแล้ว” ยายพูด “ไปกินข้าวกันเถอะ จะได้รับทำงาน”

แบบฝึก

- ฝึกผันคำที่ขึ้นต้นด้วย ก จ ด ต บ ป อ (เรียกว่าอักษรกลาง) ผันด้วย

ตัวอย่าง อ้าง อ้าง อ้าง อ้าง อ้าง
ก่อ จ่าย เด่น ตั้ง เป็น^๔
แป้ง อึง กลัว กล้า แปรง

๒. ฝึกอ่านคำที่มีตัวสะกดในแม่ กง (ง สะกด)

ขัง ชอง เตียง ถาง
ແທງ บິ່ງ ຜູ້ງ ມຸນ
ໂຍງ ເຮືອງ ລວງ ລິງ

๓. ฝึกอ่านคำที่มีตัวสะกดในแม่ กນ (ນ ຫຼູ ນ ຮ ສະກດເໜືອນ ນ ສະກດ)

ເກສຣ ເນື່ອນ ແພນ
ເຖິ່ນ ບຣິເວນ ບຸຫຼູຄຸນ
ຮໍາຄາຫຼູ ສັຫຼູຫຼາ ສັຫຼູຫຼານ
ສໍາຮາຫຼູ ສົງສາວ ສມຄວາ

๔. ฝึกอ่านคำที่มี ຮ ລ ตามหลัง ก ຄ ປ (เรียกว่าคำควบกล้ำ
ซึ่งต้องอ่านออกเสียงกล้ำกันทั้งตัวหน้าและตัว ຮ ລ)

กรวด กรอก ໂກຮ ກراب
ครັນ ຄຣິ່ງ ແຄຣ ຄຣາດ
ปราບ ປຣາດ ປຽງ ປຣບ
กล້າ ກລ້າ ກລັວ ແກລືອກ

คลอง	คลุ่ม	ปลูก	เปลี่ยน
โผล่	แผล	ผลอ	ผลัด

๕. ฝึกอ่านคำที่มีหน้ำ(หน้ำคำที่ขึ้นต้นด้วย ง น ນ ย ร ล ว เสียง
จะเปลี่ยนไปเท่ากับ ตัว ห แต่ไม่ออกเสียง ห และผันเหมือน
ตัว ห)

เหงา	เหงื่อ	หน้ำ	เหนียว
hma	เม้มน	หยาก	หยุด
หรือ	หรอก	หลอก	เหลว
ไหล	ไหว	หวาน	หว่าน

๖. ฝึกอ่านคำที่ประวิสรรชนី (คำที่ประสมด้วย ស រ ะ -)
คำที่ขึ้นต้นด้วย ក រ ะ และ ព រ

กระชาด	กระจาย	กระเด็น	กระฉับกระเจง
กระดิก	กระแทก	กระปอง	กระเทียม
ประແປ່ງ	ประຈົບ	ประຈຳ	ประຕູ
ประชຸມ	ประໂຍ່ຫນໍ	ประເດືອຍາ	ประເທັກ

คำที่ขึ้นต้นด้วย ຕ ະ ນ ບ ຮ ສ

ຕະໂກນ	ຕະເກີຍງ	ຕະກົວາ	ຕະວັນ
ມະຍົມ	ມະປ່ຽງ	ມະພວ້າວ	ມະມ່ວງ
ຮະຍະ	ຮະເບີຍງ	ຮະໝັງ	ຮະວັງ
ສະບັດ	ສະດວກ	ສະກົດ	ສະໄກ

๓. ฝึกอ่าน

พอดี สีเรื่อง เชื่อถือ มีอคัว
 น่าแปลง แลกเปลี่ยน เทียนไช ใกล้แพล
 แคร์ลัน หันหอยาก หมวดเหม็น เป็นแห่

แตกกระจาย	ขายกระจາด	ขาดกระเด็น
เป็นประจำ	ทำประจำ	พบประเดี่ยว
เคี้ยวมะม่วง	พวงมะปราง	ทางมะพร้าว
ราวดะพาน	สานตะกร้า	อย่าชะโงก
ใบกสะบัด	จักระยะ	จนกระทิ่ง
ดังเอะอะ	เสียงตะโหน	ตันมะยม

คนพูดปดไม่มีเครื่อเชื่อถือ^๑
 อย่าอาบน้ำทันทีเมื่อยังมีเหงื่อเปียกโซก
บริเวณที่จะตกล้าจะต้องใจราดเสียก่อน

บทที่ ๒

เจ้าจ้อจอมชน

วีระนั่งผสมปุยอยู่บันแคร์ใต้ต้นขอนุนในสวนหลังบ้าน
เจ้าจ้อจอมชนขึ้นไปนั่งทำท่าส่ง่าอย่างสบายใจอยู่บันตัน
ฝรั่ง มันนั่งสองบเสียงยิ่มอยู่ได้ไม่นานก็ขย่มกิ่งไม้เล่น พอมัน
เห็นปิติเดินมา ก็เบี้ยากิ่งฝรั่ง ร้องเจี้ยก ๆ บอกให้วีระรู้

ปิติกับวีระทักทายกันอย่างสนิทสนม แล้วปิติแหงน
หน้าขึ้นไปทักเจ้าจ้อ วีระขยับที่ให้ปิตินั่ง เขามองเห็นรอย
ถลอกที่ขาปิติ

จึงถามว่าเป็นอะไร

ปิติกลกขากางเกงให้ดูรอยถลอก
แล้วบอกว่า “เพอญูระห่วงทางฉันเจอบวนแห่นาค มี
คนหนึ่งรำลวัดเนวียนเข้ามาใกล้ ฉันรีบหลบเลยลีนไถล
ลงข้างถนน หนามจึงเกี่ยวเอา พ่อไม่มีเจ้าแก่ฉันต้อง
โอนหนามและเดินหนีอย จนเหงื่อหยดอย่างนี้แหละ”

ปิติมองดูถังปุยแล้วพูดว่า “เชอกำลังผสมปุย ฉันมา⁺
ทำให้เชอเสียงานหรือเปล่าวีระ”

“เปล่า” วีระรีบปฏิเสธแล้วถามว่า “เชอมาหานั้น⁺
ขออนุญาตยกหัวหรือเปล่าล่ะ”

“ขอซี யายยิ่งว่าฉันพูดจาเหลวไหลอยู่ด้วย เมื่อวาน
ฉันทำตลาดยกหัวว่ามีดบาดมือ นีกว่ายายจะสนุกแต่ຍາຍ
สรุปว่า ฉันทำตัวเป็นเด็กเลี้ยงแกะ”

วีระหัวเราะ เขาหันไปเห็นเจ้าจือกำลังลงจากต้นฝรั่ง
จึงพยักหน้าเรียกให้มันขึ้นมาบนเครื่อง แล้วส่งไม้สำหรับ
คนปุยให้มัน เจ้าจือสมัครใจจะเล่นชนอยู่แล้วจึงค่าว่าไม่จาก
วีระใส่ลงในถังปุย กระแทกขึ้นลงถี่ๆ บเด็กทึ้งสองพากัน
หัวเราะ

“เห็นเจ้าจือแล้วฉันยิ่งคิดถึงเจ้าแก่ วีระช่วยหาสัตว์
เลี้ยงให้ฉันสักตัวເຕະນະ” ปิติบอก

“ฉันก็พยายามอยู่ตลอดเวลาตั้งแต่เจ้าแก่ตายยังไม่รู้จะ
หาสัตว์อะไรให้เขามาเลี้ยง” วีระพูด

พอดีลุบของวีระเดินเข้ามานิสวน ถือองุ่นมาพวงใหญ่
ปิดพนมมือไหว้ “สวัสดีครับ คุณลุงไปไหนมาครับ”

“ไปที่สหกรณ์การเกษตรมาจ้างงานฉลอง
ป้าย ลุงยังพบพ่อของหลานเลย” ลุงตอบแล้วส่งองุ่นให้
วีระกับปิติ เด็กทึ้งสองยกมือไหว้ขอบคุณแล้วรับมา

“ครับ เมื่อเช้าพ่อบอกแม่ว่าจะไปสหกรณ์ ให้แม่
ไปนา ก่อน ป้านี้พ่อ ก็คงกลับบ้านแล้ว”

“คงจะกลับแล้ว เมื่อตอนที่ลุงมา เห็นทวยอยกลับกัน
หลายคน”

ลุงเหลือบไปเห็นเจ้าจ้อกหัวเราะ “นั่น วีระเข้าได้
พนักงานผสมปุยแล้วหรือ” ทุกคนพากันหัวเราะ เจ้าจ้อ
หันมาพยักหน้าชอบใจ คิดว่าลุงสนับสนุน มันยิ่งคึกคักของ
เร่งคนเร็วขึ้นจนตัวเซไปมา วีระต้องพยุงไว้กลัวมันจะล้ม^{ไม่}
ไม่ชาเจ้าจ้อกเห็นด้วย จึงโยนไม้ทึ่งลงนอนเหยียดยาว

วีระโยนลูกองงุ่นให้มันเป็นรางวัล เจ้าจ้อนอนอยู่รับไม่
ถันด้วย ลูกองงุ่นจึงตกลงในถังปุย เจ้าจ้อเออก็จะหล่นตามลง
ไปด้วย โชคดี ที่มันเป็นสัตว์ว่องไวคัวแคร์ไว้ได้ทัน วีระ

ตกใจจนหน้าซีด ปิดหันหลังกลัวเจ้าจ่อจะตกลงไป พอ
เห็นเจ้าจ่อขึ้นมาอนเอกเขนกอยู่อย่างเดิมก็โลงอก เด็ก
ทั้งสองพากันหัวเราะชอบใจ

“นี่ถ้ามันตกลงไป คงແຍ່ນະ ในบຸນຍາຈມີພຍາຫີກໄດ້”

วีระว่า

“ไม่มีແນ່ ເພຣະໄມ້ໃຊ້ບຸນຍາຄອກ ແຕ່ເຈົ້າຈ່ອລິງແສມ
ລູກສມຸນຂອງວິຮະ ມັນໄວຢັງກັບປຣອທໄມ່ຕ້ອງກລັວວ່າມັນຈະຕກ”
ลຸງພູດແລ້ວຫັນມາຄາມປິຕິວ່າ “ປິຕິມາເຖິງ ພຣີມີຫຼວະອະໄຮ”

“ຜົມມາເຖິງວຽກຮັບ ແລະອຸຍາກໃຫວິຮະຊ່ວຍຫາສັຕິງເລື່ອງ
ໃຫ້ຜົມແທນເຈົ້າແກ່ດ້ວຍ” ປິຕິຕອບ

“ເອຈິງຈື້ນະ ປິຕິຄົງເຫງາ ວິຮະຊ່ວຍປິຕິහັ່ຍນະ
ຫລານ” ລຸງພູດ ວິຮະຮັບຄຳເປັນມັນເໜມະທຳໃຫ້ປິດໃຈຈນ
ໜ້າບານ

ແບບຝຶກ

๑. ກາຣອ່ານອັກມຽນນໍາ ຄໍາຫລັງອອກເສີຍງ່ານມີອັນຕົວນຳປະສົມສະຮະນັ້ນ
ພັນເໜມີອັນຕົວນຳ ແລະອອກເສີຍງ່ານນຳເປັນ -ະ ກິ່ງເສີຍງ່ານ

ຕົວອ່າງ ຄໍາວ່າ ຂຍັນ ດ້ານີ່ມີຕົວ ຂ ຈະອ່ານວ່າ ຍັນ ແຕ່
ເນີ່ມີຕົວ ຂ ອູ້ຂ້າງໜ້າ ຍັນຈະເປັນຍິນເສີຍງ່ານ
ເໜມີອັນນີ້ ນຳ ເປັນ ພຍັນ

ดังนั้น ขยับ อ่านว่า ขะ-หยัน (ออกเสียง
ขะ กิ่งเสียง)

ฝึกอ่าน

ขับ	ขنم	ฉลอง	ฉลาด
ถลอก	ถวาย	ฝรั่ง	สรุป
ขณะ	เสมอ	ขยาย	จมูก
ตลง	ตลงด	ตลดด	proto
อร่อย	สนิทสนม	สนับสนุน	นวดเฉียน

๒. ฝึกอ่านคำที่สะกดในแม่ กด (ด ต ต า ท น ธ สะกด ออกเสียง
เหมือน ด สะกด)

ชีด	สด	เหยียด
อนุญาต	ผลิต	ชีวิต
เกษตร	บาน	มิตร
บท	proto	สนใจ
โกรธ	ปฏิเสธ	พยาธิ

๓. ฝึกอ่านคำที่สะกดใน แม่ กน (น ญ ร สะกด ออกเสียงเหมือน น
สะกด)

นั้น	ปาน	ขบวน
คุณ	ขวัญ	เมือง
การ	ทหาร	สหกรณ์

๔. ฝึกอ่านคำที่สะกดในแม่ กก (ก ค ค ร สะกด ออกรสีียงเหมือน ก สะกด)

គីក	គោក	ឃុំក
នាម	ទ្រគ	សម័គរ

៥. ฝึกอ่านคำที่สะกดในแม่ កប (ប ច ច វ ភ สะกด ออกรสีียง เหมือน ប สะกด)

ិប	លលប	ឱយប	ហេតិប
បាប	រូប	ស្រុប	ភាព

៦. ฝึกอ่านคำที่ไม่ประวิตรชนី (ออกรสีียงเหมือนตัวนำเป็น - កិងសិយោ)

ឃុំយុ	ធម៌សម	ឃុំឈុុ	ឃុំក
ឃុំនម	ធម៌កក	ឃុំយុង	ឃុំបាន

៧. ฝึกผัน คำที่มีอักษรนำ (ให้ผันเหมือนตัวนำ)

គោរយោង

ធម៌រ៉ាង	ធម៌រ៉ាង	ធម៌រ៉ាង	
ធម៌ុង(ុំ-ុង)	ធម៌ុង	ធម៌ុង	ធម៌ុង ធម៌ុង
ឱយំម	ឱយំរា	ឱពល	ធម៌រ៉ាង
សំរៀង	សំរៀយំម	ធម៌ុង	ឱរៀយ

๙. ฝึกอ่าน

ขับปีก	หลีกหลบ	พบร่อง
นั่งเขย่า	เข้าถลอก	บากสมุน
อุ่นขนม	ผสมยา	หน้าສลด
หมดส่ง	อย่าไถล	ไม่ตกลง

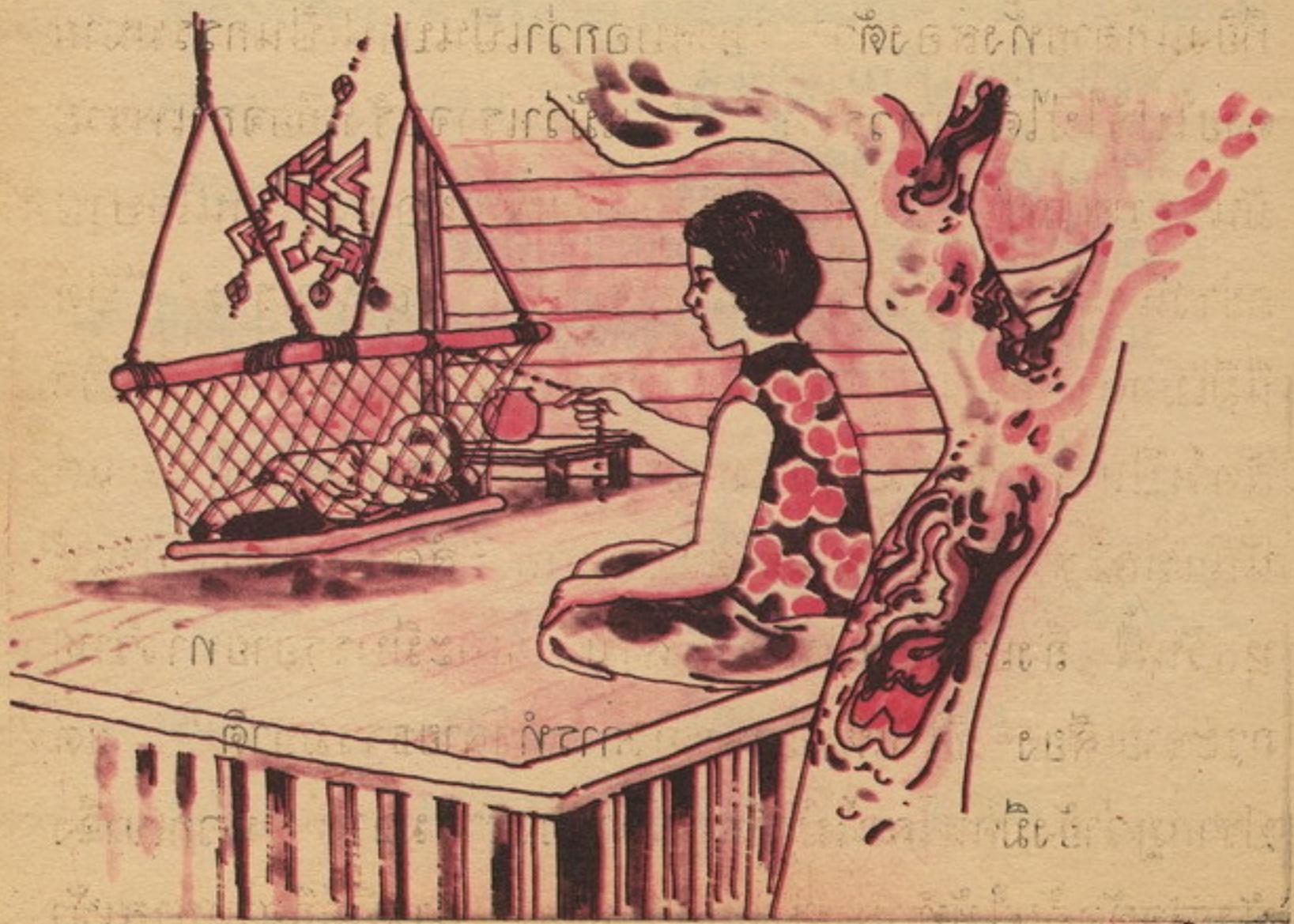
ขย่มตันไม้	ใกล้ลีน
ยืนสองบ้างี่ยม	เตรียมรางวัล

เข้าเหยียดเท้ามาถูกจับ
 เข้าเหลือบมองดูฉัน
 เข้าขับรถชนวัดเนวียนด้วยความคึกคักของ
 นายอ้วนเกอสนับสนุนให้จัดตั้งสหกรณ์การเกษตร

บทที่ ๓

นกเขาออย

ขณะที่ปิติกำลังจะลาลุงและวีระกลับบ้าน เขาได้ยินเสียงกล่อมเด็ก เว่ร์มาจากบ้านหลังใหญ่ที่อยู่ติดกับสวนเสียงของคนกล่อมไฟเรา บทกล่อมก็ชวนฟัง ปิติจึงนั่งฟังเพลิน ลุงสั่งเกตเห็นก็ยิ้มแล้วนิ่งฟังด้วย บทกล่อมว่าดังนี้

เจ้านกเบาเดื่อนເອຍ
ແມ່ຈະໄປບາຍນອງ
ນກເບາເອຍ
ຫັນເດີຄແມ່ຈະຝຶງເສື່ອງເລ່ນ
ນກເບາເອຍ
ພຣະສຸວິຍານໜ້າອນເນື່ອງ

ໃຫ້ເຈົ້າອູ້ເຮືອນເລື້ອງນ້ອງ
ເລື້ອງນ້ອງເດີຄພ່ອຄຸມເອຍ
ຫັນອູ້ແຕ່ເບົາຈົນເຢັນ
ເນື້ອເຢັນເຈົ້າຄນເດືອວ
ຫັນອູ້ແຕ່ເບົາຈົນເທື່ອງ
ເທື່ອງແລ້ວຈົນອອນເປັລເອຍ

“ບຖກລ່ອມບທນີ້ຜມໄມ່ເຄຍໄດ້ຢືນເລຍ” ປິດພູດ “ຍາຍ
ກລ່ອມບທນກກາເຫວ່າ ພມໄມ່ຄ່ອຍຂອບພຣະເກລີຍດນາຍພຣານ
ທີ່ຢັງນກຕາຍທັ້ງສອງຕົວ ຍາຍບອກວ່າເປັນບາປເປັນກຣມມາກ
ຕາຍໄປກີ່ໄມ່ໄດ້ຂັ້ນສວັຣຄ ແນວ່າເຮົາຈະຮັງເກີຍຈາກພຣະ
ມັນຂອບຂໂມຍ ແຕ່ມັນກີມີນີສັຍເວື້ອເພື່ອເພື່ອແຜ່ ດນໃຈບາປ
ອຍ່າງນີ້ ຕ້ອງໄດ້ຮັບກັຍພົບຕີສັກວັນໜຶ່ງ” ລຸ່ງໜ້ວເຮົາ “ປິ
ນີ້ມີເມຕຕາ ກຽມ ຕ່ອສັຕົວ ໄດ້ກຸລດີມາກນະຫລານ ກາຣີງ
ສັຕົວເປັນເຮືອງນຣມດາຂອງບຣດານາຍພຣານທັ້ງໜ່າຍ ແຕ່
ນັ້ນແລະສ້ານາຍພຣານຍົງສັຕົວຕາຍມາກ ສັຕົວປ່າກີ່ຮມດປ່າແນ່
ທຸກວັນນີ້ ຖື່ງແມ້ຈະມີປະກາສໜ້າມ ແລະມີບຣຍາຍທາງວິທູ
ກຣະຈາຍເສື່ອງ ຂຶ້ໃຫ້ເຫັນໂທຊຂອງກາຣທໍາລາຍນຣມໜາຕີ ແຕ່
ປຣກງູ ວ່າຍັງມີຄນໂລກໄມ່ຮູ້ຈັກຄຸນຄ່າຂອງນຣມໜາຕີ ພວກເຂາຈຶ່ງ
ບັງອາຈຕັດຕັນໄມ້ທໍາລາຍປ່າແລະຍົງສັຕົວ ບາງທີ່ກີ່ລື້ອໂຄກສເຂົ້າ

๓๐

๓๑

ครอบครอง เพราะความเห็นแก่ตัว นี่เป็นปัญหาใหญ่ที่เรา
ต้องช่วยกันแก้ไข ลุงดีใจมากที่ปัจจุบันนี้รัฐบาลกำลังเร่ง
ควบคุมและกำจัดพวงที่มีเจตนาร้ายนิสัยเลวเหล่านี้ให้สิ้นไป
คนเห็นแก่ตัวพวนนี้สิ ควรได้รับภัยพิบัติ”

“จริงครับคุณลุง” ปิติเสริม

ปิติหันไปถามวีระ “เมื่อกี้นี้ เสียงแม่กล่อมลูกใช่

ไหม”

“ใช่” วีระตอบ “นั่นเสียงภารยากำนั้นกล่อมลูกคน
เล็กของเข้า ฉันชอบมาก ตอนสายหรือตอนบ่าย ถ้าเข้ามา
นั่งอยู่ในสวน ก็มักจะได้ยินเป็นประจำ พึ่งเพลินดี”

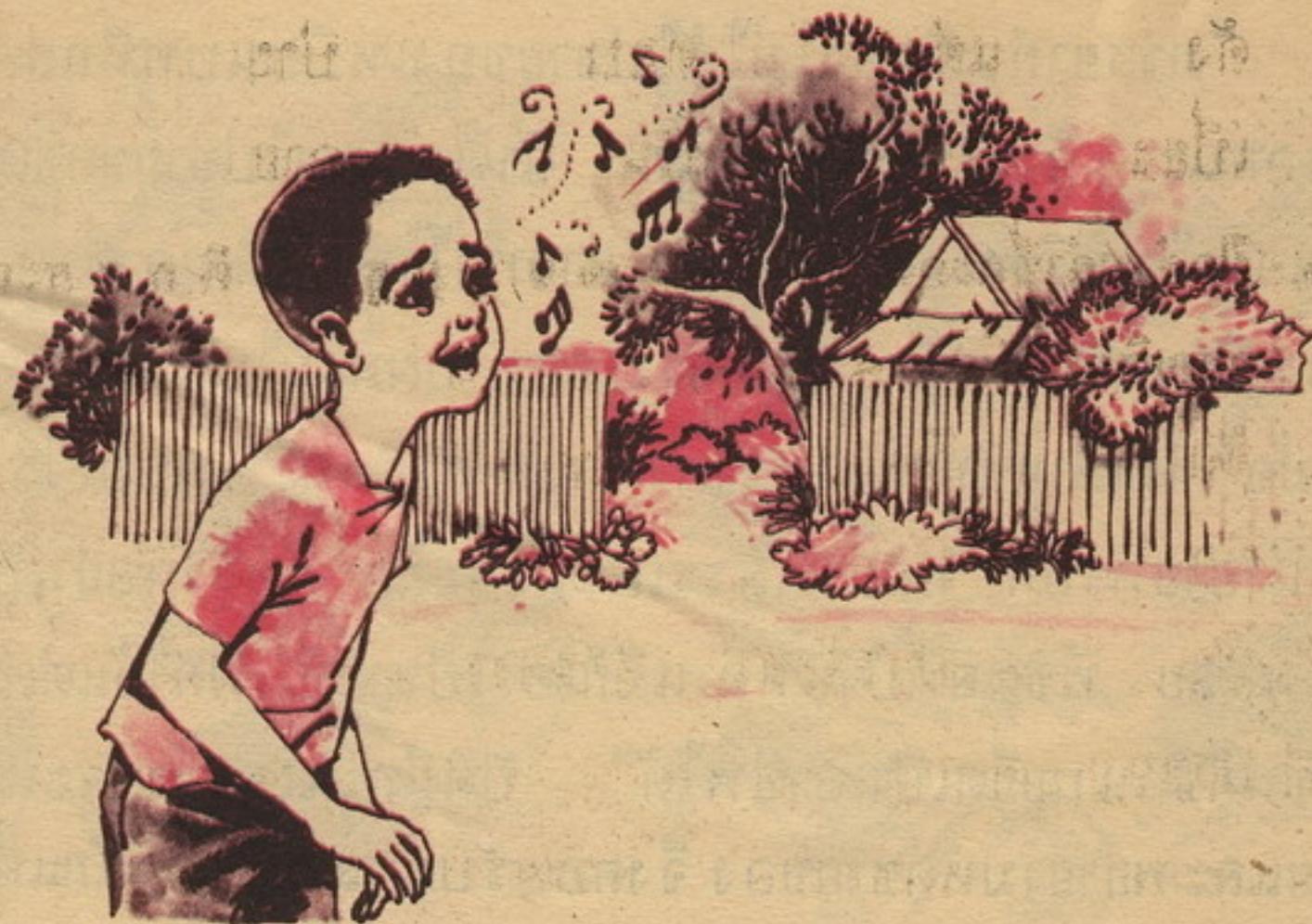
“ภารยากำนั่นคงไม่ได้ไปขายของเหมือนบทที่กล่าว
หรา กันนะ จึงมีเวลา空隙ล้อมลูก นั่นไม่ชอบไปขายของเลย
นั้น อาย” ปิติพูด ลุงจึงว่า “อายทำไม่ล่ะปิติ อาชีพขาย
ของเป็นอาชีพสุจริต วีระเดยหานบผลไม้ไปขายที่ตลาด
เสมอ ไม่เห็นเขายาอยเลย การทำงานสุจริตไม่ว่างงานอะไร ๆ
ไม่น่าอยากรอ กับบ้านน่าสรรเสริฐเสียอีก หลานอย่าเป็น
กังวลเลย พีซผลที่บ้านหลานมีก็เอาไปขายซี ฝึกไว้แต่เล็ก
โตขึ้น ก็ชำนาญยืดเป็นอาชีพได้” ปิตินึกในใจว่า เขาจะเลิก
อายและพยายามหัดขายของ จึงตอบรับคำลุงอย่างหนักแน่น
ว่า “ครับ ผมจะไม่อาย และจะหัดขายของให้ได้”

ปิติเห็นตะวันคล้อยต่ำลงมาตีแล้ว จึงลาลุงและวีระ
กลับบ้าน เจ้าจ่อลูกขึ้นไปก้มือให้เขา ระหว่างทางเขานึกถึง
บทกล่อมที่ได้ฟัง ยิ่งรู้สึกชอบมาก ทำให้เขากิดถึงแม่
เวลาแม่จะไปนา แม่น้อให้เข้าช่วยเลี้ยงน้องเสมอ แต่บท
กล่อมที่เข้าได้ฟัง มีตอนหนึ่งว่า แม่ไปขายของ ถ้าจะให้
เหมาะสมกับแม่ของเข้า ก็น่าจะเปลี่ยนเสียงใหม่ว่า

เจ้านกเนาเดือนเยย
แม่จะไปทำนาที่ริมหนอง

ให้เจ้าอยู่เรือนเลี้ยงน้อง
น้ำ” เลี้ยงน้องเด็ดพ่อคุณเยย

เข้าจะไปบอกให้ยายใช้บากล่อมบทนี้กล่อมน้องบ้าง
ถ้ายายจะให้มีเสียงนกเข้าขัน เขายิ่งนิดเดียวให้ จะทำเสียง

ให้เหมือนเสียงนกเขาที่เข้าเดย์ได้ยินมาว่า จັງຊຸກກຽ จັງຊຸກກຽ
และจะขันให้แม่ฟังด้วย แล้วปิติ์ເພລອຕ້ວໂກ່ງຄອບขันອອກมา
ว่า ຈັງຊຸກກຽ ຈັງຊຸກກຽ เสียงดังลั่น ໂຮດດີທີ່ໄມ່ມີຄຣເດີນຜ່ານ
มาໄດ້ຍືນ

แบบฝึก

๑. การผันอักษรกลาง (ก จ ด ต บ ป อ) ด้วย ' " * +
ตัวอป่าง กี กី កែ កី កិ កី
កី កុង កល់អម ក៉ូង

ดัง	แต่ง	ตอบ	บ่าย
เบี่ยง	ปี	ปั้น	อาย

๒. ฝึกอ่านคำที่สะกดด้วยแม่ กด (ຈ ช វ ຢ ງ ມ ຕ ិ ក ស ស ក ណ
ออกเสียงเหมือน គ สะกด)

จัด	ยีด	ເດີດ
กิจ	บังอาจ	ຮັງເກີຍຈ
พีช	ປະໂຍ່ຈນ	ຮາຊກາຣ
ปราກງາ	ກງວ	ອົງຈ
เจตนา	ສັງເກຕ	ສຸຈວິຕ
พິບຕີ	ສມບັດີ	ຫຼູາຕີ
ประກາມ	ປະເທລ	ໂທຣໜໍ້ຕົນ
ตรัส	ໄອກາສ	ມາສັນ

๓. ฝึกอ่านคำที่สะกดด้วยแม่ กນ (ຜູ ວ ນ ລ ສ ກ ດ ອອກເສີຍງ ແມ່ນອຸນ
ນ ສ ກ ດ)

กำນັນ	ເດືອນ	ພຣານ
ໜ້ານາຜູ	ປັຜູຫາ	ສຣຣເສຣີຜູ
ຄຸນຄ່າ	ໂບຮານ	ປຣມານ
ຜລ	ກຸມລ	ກົງງົລ

๔. ฝึกอ่านคำที่สะกดด้วยแม่ กນ (ບ ປ ກ ສ ກ ດ ອອກເສີຍງ ແມ່ນອຸນ
ບ ສ ກ ດ)

หาบ	ครอบ	หยิบ	ขยับ
บำบัด	ชูป	โลง	ลาก

๕. ฝึกอ่านคำที่มี ร ควบ และออกเสียงเฉพาะตัวหน้า ไม่ต้องออกเสียง ร ตัวอย่าง

จริง	อ่านว่า จิง	(ออกเสียงเฉพาะ จ)
สระ	อ่านว่า สะ	(ออกเสียงเฉพาะ สะ)

ฝึกอ่าน

จริง	เคร้า	สระ	สร้าง
เสริม	เสร็จ	สรรเสริญ	

๖. ก เมื่อควบกับ ร แล้ว จะเปลี่ยนเสียงเป็น ช

ตัวอย่าง

ทรง	อ่านว่า ชง	(ทรง เปลี่ยนเป็นเสียง ช)
-----	------------	--------------------------

ฝึกอ่าน

ทรง	ทรุด	ทราบ	ทราย
ไหรม	ไหร	พุตรา	

๗. คำที่มี ร ร และมีตัวสะกด เวลาอ่าน จะอ่านเหมือนมีไม้หันօากตาม

(-)

ตัวอย่าง

กรรม	อ่านว่า กัม	(ตัว ร ร อ่านเป็น -)
------	-------------	----------------------

ฝึกอ่าน

กรรม ธรรมชาติ

๙. คำที่มี รร และ ไม่มีตัวสะกด เวลาอ่าน จะอ่านเหมือนมีไม้หันออกตาม
และมี น สะกด (-้น)

ตัวอย่าง

บรรทัด อ่านว่า บัน - ทัด (ตัว รร อ่านเป็น น)

ฝึกอ่าน

บรรทัด

บรรทุก

บรรจุ

บรรดา

บรรยาย

บรรเทา

ภารยา

สรรเสริญ

สวยงาม

๕. ฝึกอ่าน

เรื่องน่าอย

หายกังวล

คนสรรเสริญ

เชิญแก่ไข

ให้สั่งเกต

มีเหตุผล

คนบ้าป่านา

มาปราภู

หมดโอกกาล

ขาดคุณค่า

เจตนาร้าย

บรรยายความ

ตามบุญกรรม

ชำนาญมาก

อยากทราบเรื่อง

คนเลวเป็นที่รังเกียจของคนทั่วไป

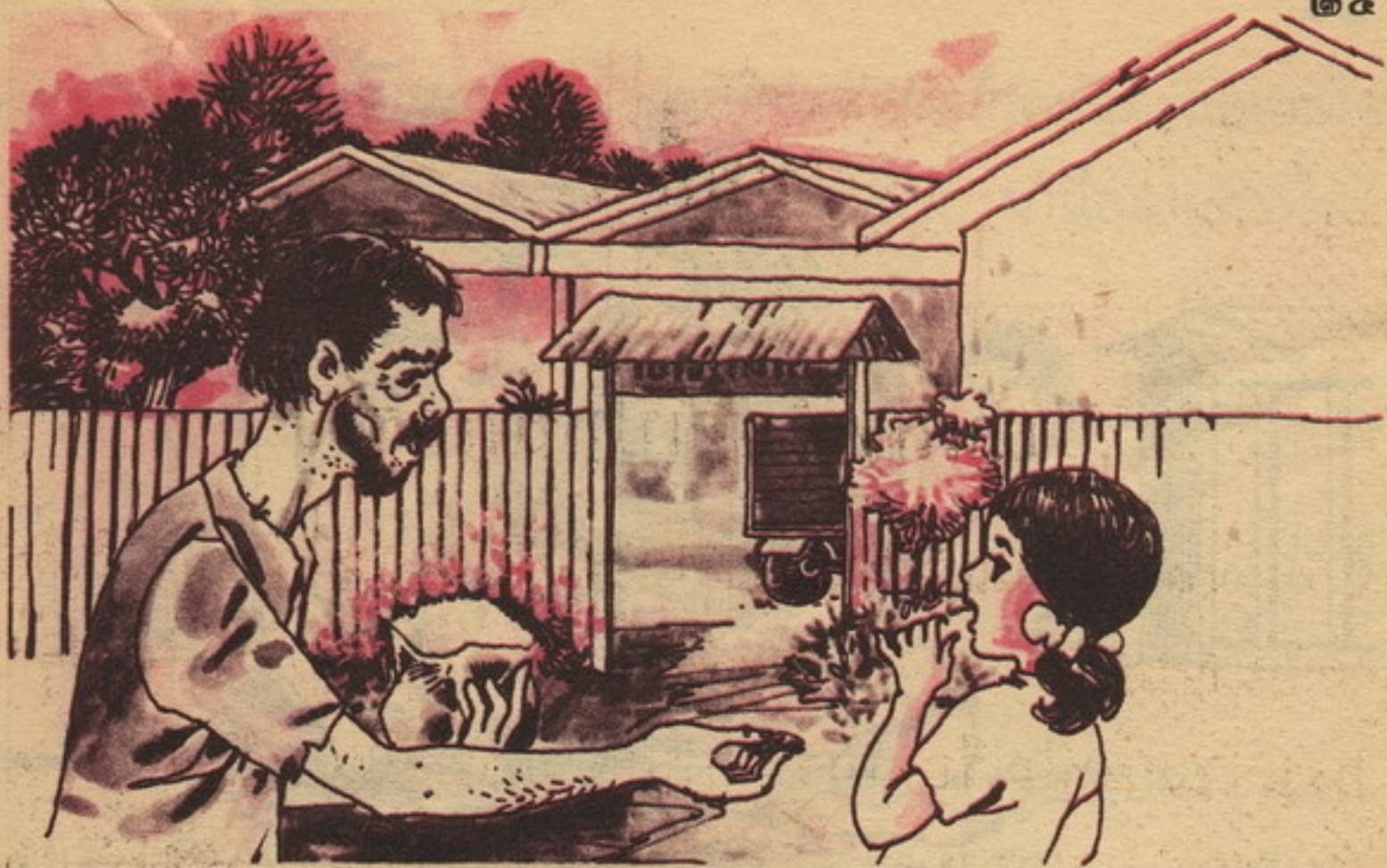
เราควรมีใจเมตตากรุณาต่อผู้ได้รับภัยพิบัติ

คนไทยควรร่วมใจกันส่งเสริมบรรดาสินค้าไทย

บทที่ ๔

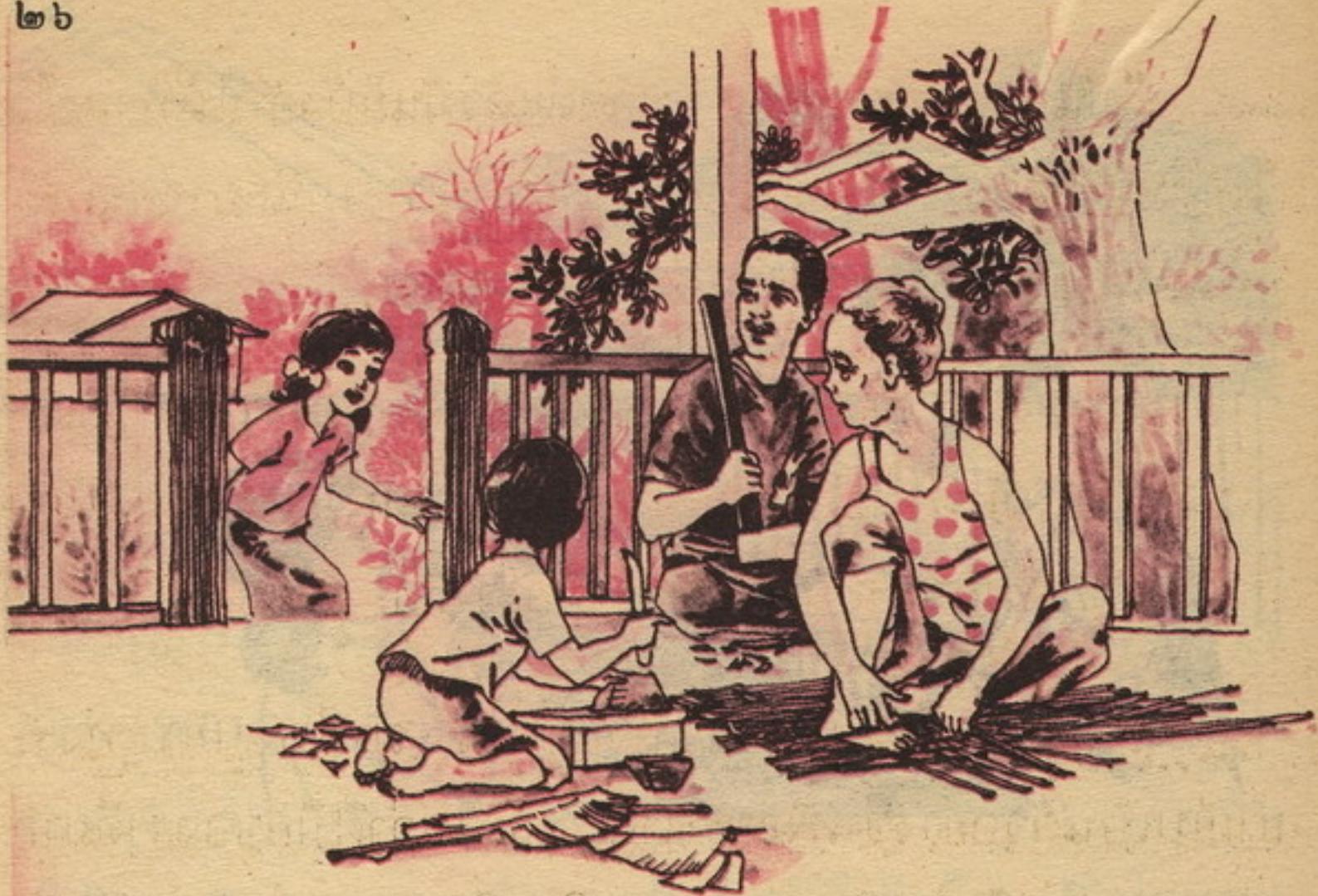
ยาเสพย์ติดเป็นอันตราย

หลายเดือนแล้วที่มานีไม่ได้ไปเที่ยวบ้านชูใจ มานีจึงไปขออนุญาตแม่ แม่ให้ไปแต่กำชับว่าต้องถูเรื่องให้เสร็จก่อน พอมานีถูเรื่องเสร็จ ฟังก์ตากกระหน่ำลงมา กว่าฟันจะหยุดก็เป็นเวลาป่าย พระอาทิตย์เคลื่อนลงต่ำ และเห็นเลือนลูกอยู่กางละเมMZกหุหนา มานีจึงรีบไป เจ้าโడนอนหลับเหสลินจึงไม่ได้ตามที่ใจวัย มานีเห็นต้นข้าวได้น้ำฝนชุ่มน้ำแลดูเบี่ยชาอุ่มอยู่สองข้างทาง ผู้งวยนอนเกลือกโคลนอยู่หลายตัว บ้างก์เดินข้ากไปว่ออยู่ในนา เพราะไม่มีใครค่อยดูแล มันໄล่ขวิดกันจนต้นข้าวล้ม ใบขาดร่วงลงเกลื่อนก拉丁 มานีเสียดายต้นข้าว คิดจะคว้าไม้ขวางໄล่มันไปแต่ไม่กล้า เพราะกลัวมันจะขวิดเอา จึงรีบวิงไบโดยเร็ว พอถึงหน้าโรงสี มานีเกือบชนชายคนหนึ่งซึ่งยืนข้างหน้างอยู่ ชายคนนั้นชูปั้งผอมแห้ง หน้าเหลืองซีดเชียว มีหนวดเครายาวรุนแรง ริมฝีปากและขอบตาเป็นสีเขียวคล้ำนุ่งผ้าขาว มานีเห็นแล้วรู้สึกตกใจกลัว แต่ชายคนนั้นยิ่ม

ພລາງເອມນີ້ຂວາ ຄວານລົງໄປໃນຖຸງກະຮາຊ ພຍັບເປັນເລືອກ
ສົ່ມໂອເຊື່ອມສິ່ງໃຫ້ມານີ ມານີກລ້າວຂອບຄຸນແຕ່ໄມ່ຮັບຂນນ
ຮົບວິງທີ່ຈົນເທົ່າແພລງ ຕ້ອງວິງກະໂພລກກະເຜລກໄປຕາມ
ທາງເກວຍນທີ່ຂຽນຈະຈົນສຶກບ້ານຂອງໜູ້ໃຈ

ເນື່ອໄປສຶກບ້ານໜູ້ໃຈ ພບໜູ້ໃຈກຳລັງຫັດເຢັບກະຮາທົງໄປຕອງ
ຢ່າກຳລັງສານເສື່ອກກ ອາກຳລັງຊ່ອມດ້າມຂວານ ຖຸກຄນເහັນ
ມານີໜ້າຫຼືດ ທ່າທາງຕື່ນເຕັ້ນ ວິງກະໂພລກກະເຜລກເຂົ້າມາ
ກີຕກໃຈ ພາກັນຫັກໃຫ້ວ່າມານີເປັນອະໄຣ ມານີຈຶ່ງເລົ່າເຮື່ອງໝາຍ
ຮູປ່າງພອມແຮ່ງໃຫ້ຂນນ ແຕ່ມານີໄມ່ຮັບ ຢ່າໝວ່າມານີທຳຫຼຸກ
ຕ້ອງແລ້ວທີ່ໄມ່ຮັບຂອງຈາກຄນແປລກໜ້າ ອາພູດເສຣິມວ່າ “ຄນ
ງານທີ່ໂຮງສື່ຫລາຍຄນຕິດຢາເສພຍືຕິດ ດີແລ້ວທີ່ມານີໄມ່ຮັບຂນນ

“…………….”

…………….”

ของเขามากิน มิฉะนั้นอาจจะติดยาเสพย์ติดไปด้วย”

“ยาเสพย์ติดเป็นอย่างไรcosa” นานีถ้ามเสียงสัน้ ใจ
ยังเต้นตึ๊กตักอยู่ไม่หาย ชูใจส่งสารเพื่อนจึงเอื้อมมือมาบีบ
มือของนานี ชูใจรู้สึกว่ามือนั้นเย็นเฉียบ

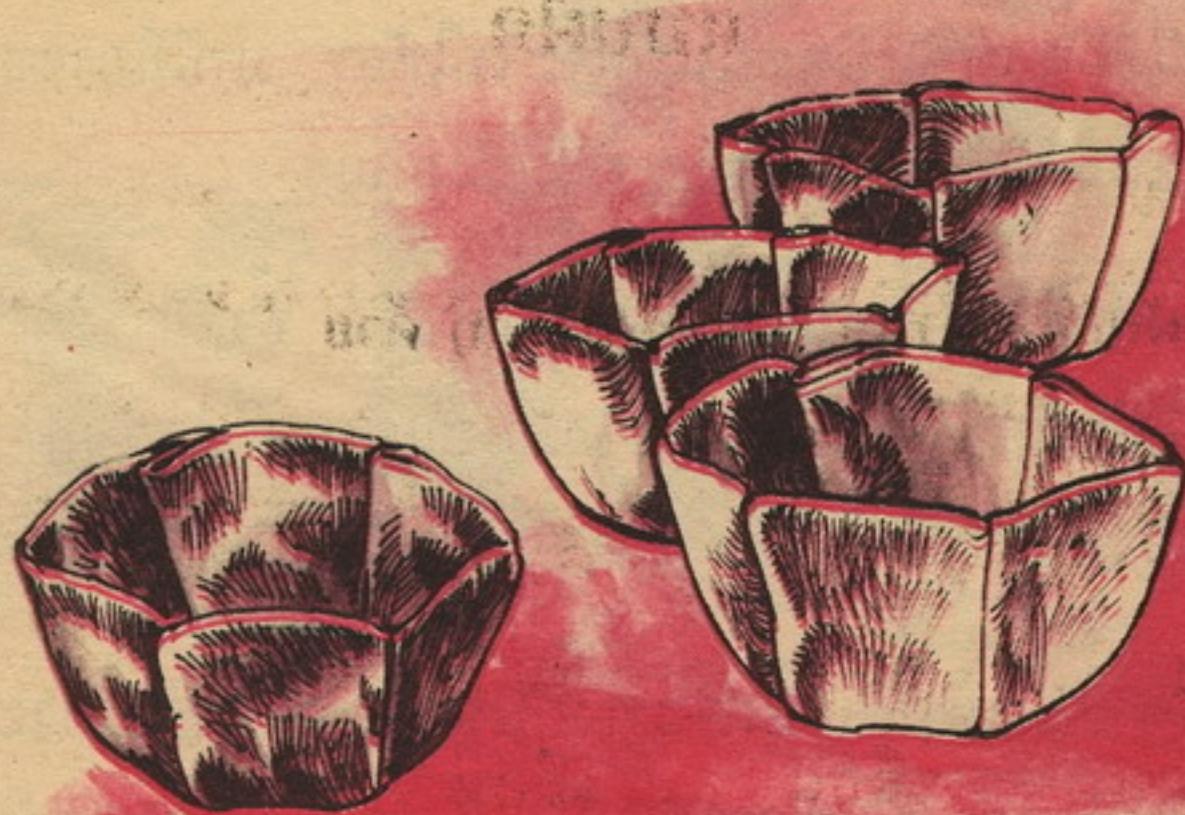
“ยานิดนี้มีหล่ายประเกทและเป็นอันตรายมาก บางที่
เขากปนไว้ในขันมีครกินเข้าไปจะติด กินมากเข้าก็จะผอม
แห้ง สมองเสื่อม ไม่ได้กินจะคลั่งทุนทุราย และอาจถึง^{ตายได้”}

“ทำไมเราจึงต้องการให้เด็กอย่างนานีติดยาเสพย์ติดค่ะ”
ชูใจถาม

“มันจะหลอกให้ติด พอติดแล้วมันก็บังคับให้ทำอะไรให้ มานีก็ต้องทำ มิฉะนั้nmันจะไม่ให้ยา มานีก็อาจตายได้” อาตอบแล้วหันไปกล่าวด้วยความหวาดให้เกลี้ยง

ย่าสอนว่า ถ้าคนเปลกหน้าให้ของ จงอย่ารับหรือเขาชวนไปไหนก็อย่าไปเป็นอันขาด แม้แต่คนที่เรารู้จัก ก็ต้องระวังด้วยเหมือนกัน ถ้าไม่แน่ใจก็อย่าเชื่อ

ย่าชวนมานีหัดเย็บกระทองกับชูใจ มานีหยิบกระทองที่ย่าเย็บเป็นตัวอย่างขึ้นพิจารณาดู ก็เห็นว่าฝีมือของย่าดีมาก ส่วนกระทองที่ชูใจเย็บนั้น บิดเบี้ยว ชำรุด ไม่ใช่ใบตองก์แต่กชูใจจึงพยายามยุยงแล้วทำหน้าเบ้ากระซิบบอกมานีว่า “นั่นทำไม่เป็น ย่าก็บังคับให้ทำ แล้วยังกำชับให้ทำสวยเหมือนของย่าด้วยซี” ย่าได้ยินจึงพูดว่า “ถ้าชูใจฝึกไฝ่งาน คิดจะทำให้สวยก็ทำได้ ดูว่าตรงไหนไม่สวยก็แก้ไข แต่นี่พอเห็นไม่สวยก็เหวี่ยงทิ้ง แล้วเมื่อไรจะทำได้สวยสักที” ย่าหันมาพูดกับมานีว่า “มานีลองทำดูใหม่จี๊ กระทองหกมุมอย่างนี้ทำไม่ยากเลย ทำบ่อยเข้าก็ชำนาญ ทำได้สวย อย่าเอาอย่างชูใจ เขาดีแต่ถือใบตองแก้วงไปแก่วงมา” มานีเห็นชูใจหน้าสดจึงใกล้เกลี้ยงว่า “มานีจะหัดเย็บกระทองกับชูใจค่ะย่า ชูใจเย็บกระทองจนจะใช้ได้อยู่แล้วค่ะ”

๑๖๙

๑๗๐

ย่ามแล้วว่า “ดีแล้ว ทำให้สวย จะได้เหมือน
โสนน้อยเรื่องงาม”

๒๘

๒๙

แบบฝึก

๑. ฝึกผันอักษรตัว (ค ช ช พ ย ร ล) ด้วย น

ตัวอย่าง

ค	ค	ค
ชุ่ม	ชุ่ม	ชุ่ม
เลื่อน	เลื่อน	เลื่อน

ฝึกผัน

หวาน	เครา	คลึง	คล้ำ
ครั้น	ครึ่ง	แคร่	คว้า
เชื่อม	ซี	เซ	พวง
ยู	ร่วง	ริม	เร่ง
เรือน	โลง	ลั่น	แ่าว

๒. ฝึกผันคำที่สะกดด้วยแม่ กม (ນ สะกด)

ชุ่ม	เชื่อม	ผนม	ยอม
เอื้อม	ขย่ม	ผนม	พนม
สนม	ขنم	เสงี่ยม	กล่อม
กรรม	ธรรม	เสริม	เสื่อม

๓. ฝึกอ่านคำที่มี ร ล และ ว ตามหลัง ก ข ค ต ป พ เรียกว่าคำ
ควบกล้ำ

กรง	กรบ	เกลี้ยง	เกลื่อน
ไก	เกวียน	เกลา	กล้ำ
ขรุขระ	ขลาด	ขوا	ขวน
ความ	คوان	ตรง	ตรัส
ปรบ	แปรง	แปลง	ปลาย
ผลิ	ผลัด	เมลօ	แมล
พระ	พราน	พลิก	แพลง

๔. ฝึกอ่านคำที่ประวิตรชนนี้ย์ (คำที่ประสมด้วย สระ -ะ)

กระหน่น	ขรุขระ	ประเทศ
กะทิ	คะแนน	ฉะนั่น
ตะเกียง	ระหว่าง	จะพาน

๕. ฝึกอ่านเที่ยบเสียง

ชา - ชา	เสือ - เสีย
ขва - ฝา	เรือง - เรียง
ษา - งา	เคือง - เคียง
กวาด - ฝ่าด	เตือน - เตียน
หงาย - หาย	จ้าง - ช้าง
ฉุด - สุด	ซัก - ซัก
ควัน - พัน	สาด - ฝ่าด

๖. ฝึกอ่าน

รูปปั่ง	เลื่อนลง	ขวางกั้น
มันเชื่อม	เอื้อมมือ	ถือขوان
หวานหา	หน้าคล้ำ	ชุ่มฉ่ำ
กำชับ	ขับเกวียน	เขียนหนวด

หน้าเกลี้ยงเกลา	หนวดเคราดก
นอนอกกไข่	พูดไก่ล่ำเกลี่ย
เลียริมฝีปาก	ฝากพิจารณา
หน้าบิดเบี้ยว	เลี้ยวมาขาวิด

fon แตกลงมานานพื้นดิน ชุ่มฉ่ำ ทำให้ตันไม่เขียว ชุ่มฉ่ำ น่าดู

สำรวจ ซัก ใช้คนงานที่ โรงสีซึ่งฝึกไฟ ในทาง มีชوب ชาวบ้านเดินชี้อุของในตลาดกัน ขวักไข่ ไปหมด คนติดยา เสพย์ติด ร่างกายจะ ผอมแห้ง และหน้าตา ซีดเซี้ยว

ฉัน ขยำ เปลือก ส้มโอ เพื่อจะทำเปลือก ส้มโอเชื่อม

บทที่ ๕

โสนน้อยเรือนงาม

ฝนเริ่มตกลงมาอีก มานีหน้าเสีย เพราะกลัวกลับบ้านไม่ได้ ย่าจึงปลอบว่า “ตอนจะกลับบ้าน ถ้าฝนยังไม่หยุด ย่าจะให้อาการร่มไปส่ง ถูกุ忿ก์เป็นอย่างนี้แล้ว ฝนตกมาเรื่อยตั้งแต่ปลายเดือนพฤษภาคมแล้ว” ชูใจไม่อยากให้มานีเป็นกังวลเรื่องฝน จึงพูดว่า “ก่อนมานีจะมา ย่าเล่าเรื่องโสนน้อยเรือนงามให้ฟังค้างอยู่ เธอยากฟัง ไหมจะ มนี”

“อยากฟังจะชูใจ” มานีพูด และหันไปหาย่าพลางขอร้องว่า “ย่ากรุณาเล่าให้มานีฟังบ้างซึ่งมานีชอบฟังนิทานที่พระเอกมีฤทธิ์ นางเอกใจดีและมีญาติด้วย”

“จะ ย่าจะเล่าให้ฟัง เรื่องนี้นางเอกชื่อโสนน้อยเรือนงาม เป็นเจ้าหญิงแสนสวย และมีน้ำใจดีอย่างที่มานีชอบ เจ้าหญิงเป็นพระราชธิดาของกษัตริย์เมืองหนึ่ง ที่มีชื่อเช่นนี้เพราะเมื่อเกิดมา มีเรือนไม้โสนหลังน้อยสวยงามมาก ด้วย พระเอกชื่อพระวิจารhinada เป็นพระราชนอนขูล

กษัตริย์อีกเมืองหนึ่ง แต่ในเรื่องนี้ไม่ได้แสดงถูกที่เดียว
อะไรและไม่มีถูกเชิดขึ้น เพราะเป็นนิทานไทย จึงมีแต่ชีปะขาว”
ย่าหันไปทางซ้ายแล้วพูดว่า “ซูใจไปหยิบหนังสือโส่น้อย
เรื่องงามมาให้มานีดูด้วยจะ เขาจะได้เห็นรูปและตัวหนังสือ^๑
ไปด้วย”

ซูใจรีบไปหยิบหนังสือมานั่งดูกับมานี หูก็คอยฟังย่า
เล่า

“ชาติก่อนพระวิจิตรjinดากาเดย์ม่าพญาณากต่ายไปเจ็ด
วันจึงพื้น มาในชาตินี้พญาณากมีใจอาฆาต จึงมาตายพิชัยไว
พอพระวิจิตรjinดากญูกพิชพญาณากเข้ากับสิ้นพระชนม์ทันที
พระราชบิดาและพระราชมารดาเสียพระทัยมาก แต่โปรด
ทูลว่า พระวิจิตรjinดากจะสิ้นพระชนม์ไปเจ็ดปี แล้วจะมี
พระราชธิดาของกษัตริย์เมืองอื่นมารักษาให้หาย เมื่อโส่น
น้อยเรื่องงามมีพระชนม์ได้สิบห้าพรรษา โปรดทูลพระราช
บิดาและพระราชมารดาว่า เจ้าหญิงโส่น้อยเรื่องงามมี
เคราะห์ร้ายมาก ให้ออกไปจากเมืองเสีย เพราะจะต้อง^๒
อภิเชกกับคนที่ตายแล้ว เจ้าหญิงโส่น้อยจึงต้องออกจาก
เมือง เสด็จเข้าป่าแต่ผู้เดียวและปลอมพระองค์เป็นชาวบ้าน
เอาเครื่องทรงของพระราชธิดาห่อผ้าไว้ เจ้าหญิงโส่น้อย
เป็นผู้มีบุญ พระอินทร์จึงแปลงเป็นชีปะขาวมามอบ

ยาวยเชชให้สำหรับรักษาคนตายให้พื้นขึ้นได้ เจ้าหญิงโสน
น้อยเดินทางต่อไปก็พบนางคุลากุญแจร้าย รูปร่างหน้าตา
น่าเกลียดถูกงูกัดนอนตายอยู่ เจ้าหญิงโสนน้อยทรงสงสาร
จึงใช้ยาวยเชชช่วยให้พื้น นางคุลากุญแจขอเป็นข้าท้าสติดตาม
เจ้าหญิงไปทุกแห่ง

ทั้งสองเดินทางมาถึงเมืองของพระวิจิตรjinดา พ่อ
เจ้าหญิงโสนน้อยทรงทราบเรื่องพระวิจิตรjinดาสิ่นพระ-
ชนม์ จึงทรงอาสาเข้าไปรักษา เจ้าหญิงให้กันม่านเจ็ดชั้น
ไม่ให้คราเห็นขณะที่ทำพิธีรักษาและเจ้าหญิงก็ทรงเครื่อง
เป็นพระราชินี นางคุลากุญแจติดตามเฝ้าดูอยู่ไม่ห่าง พ่อ

เจ้าหญิงทรงทายาให้พระวิจิตร Jin Da "ไอความร้อนของพิษ พญานาคก์ออกมา ทำให้เจ้าหญิงทรงรู้สึกร้อนเป็นอันมาก จึงถอดเครื่องทรงออกฝากรางคุณสาวไว้ แล้วเสด็จไปสรงนำ นางคุณสาวร้ายได้โอกาสก์แต่งเครื่องทรงของเจ้าหญิง แสดงตนเป็นเจ้าหญิง สมรอยเป็นผู้รักษาพระวิจิตร Jin Da และบังคับให้เจ้าหญิงโสนน้อยเป็นข้าท้าสหองนาง เจ้าหญิง โสนน้อยต้องทรงรับกรรม เพราะไม่มีหลักฐานอะไรที่จะนำมาเป็นข้อคัดค้านได้ พระราชนิดา พระราชมารดาและพระวิจิตร Jin Da ต่างทรงสงสัย จึงลองให้นางคุณสาวเย็บกระ Thompson ใบตองถวาย นางคุณสาวเย็บไม่เป็น โอนใบตองทิ้ง เจ้าหญิง โสนน้อยก์เก็บมาเย็บได้สวยงาม นางคุณสาวแย่งเอาไปถวายพระวิจิตร Jin Da ทรงรำคาญนางคุณสาว จึงทูลลาพระราชนิดา และพระราชมารดาไปเที่ยวทางทะเล แล้วส่งให้นางคุณสาว ย้อมผ้าผูกหัวเรือถวาย นางคุณสาวก์ทำไม่ได้ โอนผ้าและสีทิ้ง เจ้าหญิง โสนน้อยก์เก็บมาย้อมได้สีสวยงาม นางคุณสาวก์แย่งเอาไปถวายอีก

เมื่อได้ฤกษ์ที่เรือของพระวิจิตร Jin Da จะออกจากท่า ลูกเรือสอนสมอแล้วเรือไม่ยอมเคลื่อนออกจากท่า พระวิจิตร Jin Da ทรงคิดว่า คงมีผู้มีบุญอยู่ในวังต้องการฝากซื้อของเป็นแน่ จึงทรงให้ทหารไปเที่ยวตาม เมื่อไปถามนาง

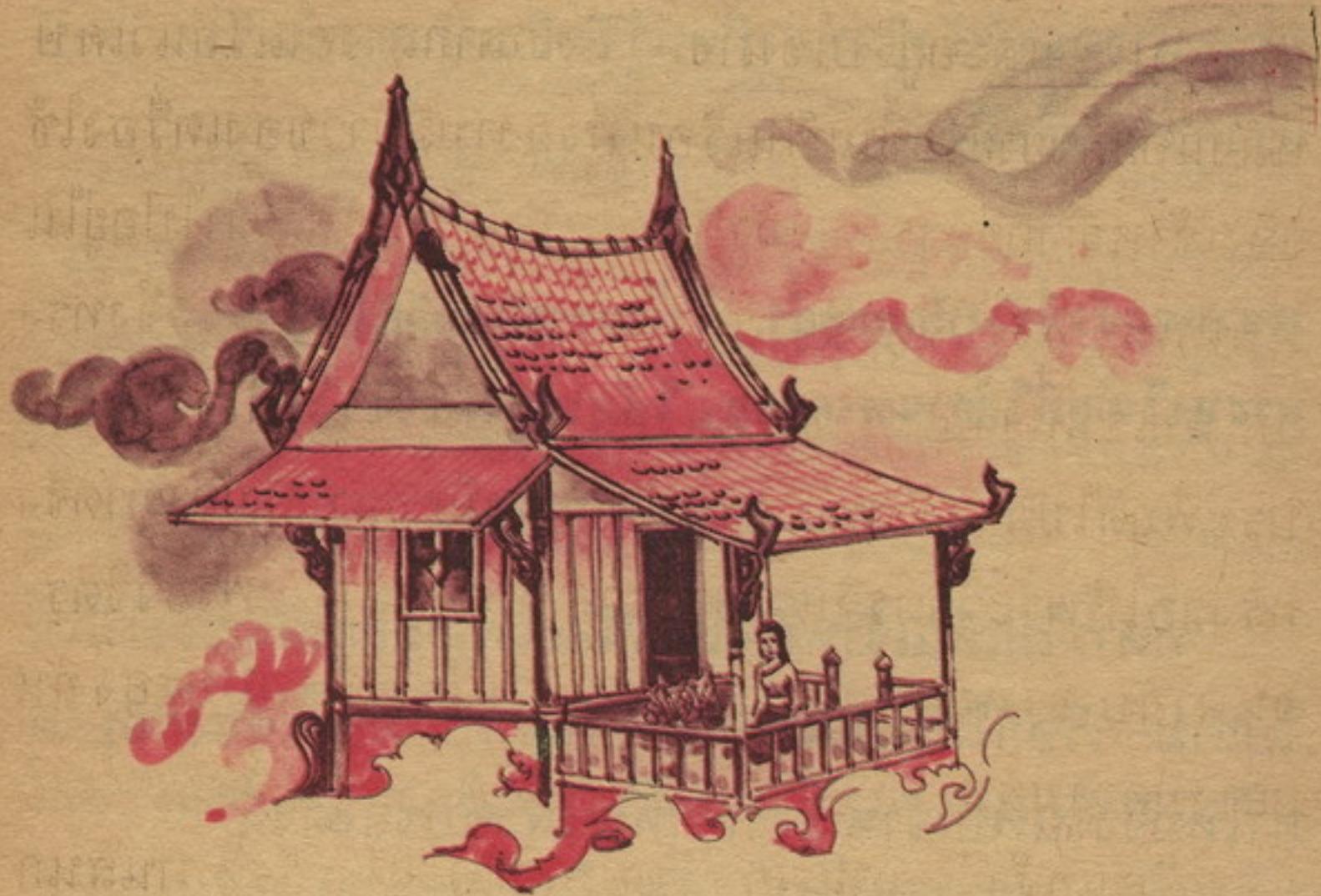
คุณ นางคุณภรรยาสั่งชื่อของที่ตนรู้จักซึ่งเป็นของไม่มีค่า สิ่งที่
นางคุณภรรยาสั่งชื่อคือ

**แหวนมะกั่วที่หัวเม็ดมะกล่ำ หังແಡງคำສຸກດີສີສະຫຼານ
กระบุงໃຫຍ່ທີ່ໄສສາແຫວກຄານ ໃຫ້ກູບາລຈັດຫາມາໃຫດີ**

ทหารไม่เห็นเจ้าหลูงโสนน้อยเพราะอยู่ใต้ถุนจึงไม่ได้
ไปถาม เรือก็ไม่ยอมเคลื่อนออกจากท่า ทหารต้องกลับมา
หาใหม่จึงไปพบเจ้าหลูง เจ้าหลูงสั่งชื่อของดังนี้

**โສນน้อยเรือนจำตามประเทศ ทุกบอนເບຕເວິຍງນ້ອຍເຖິງໄຕ່ດາມ
ໄຄຮົມບາຍອູ່ທີ່ໃຫນດ້າໄດ້ຄວາມ չື້ມາຕາມຄຳຈັນຈຳນຽຈາ**

พระวิจิตรจินดาทรงเปรียบเทียบสิ่งที่หลูงหังสอง
ฝากซื้อ แล้วก็ทรงทราบว่าครเป็นเจ้าหลูงแท้และเจ้าหลูง
ปลอม พอเจ้าหลูงโສນน้อยสั่งชื่อของแล้ว เรือจึงเคลื่อน
ออกจากท่าได้ พอแล่นไปในทะเลได้สิบห้าวัน พายุก์พัด
เรือเข้าไปที่เมืองของกษัตริย์ซึ่งเป็นพระราชนิศาของเจ้า
หลูงโສນน้อย พระวิจิตรจินดาจึงให้ทหารเที่ยวซื้อของ

ที่คนฝากรชื่อ ทหารหาชื่อได้ครบทุกอย่างแต่โสนน้อยเรือน
งามไม่มีขาย ชาวเมืองบอกว่ามีอยู่แต่ในวัง พระวิจิตร Jinada
จึงเข้าฝ่ากษัตริย์ ทูลขอชื่อโสนน้อยเรือนงามไปให้นางข้า
ท่าส กษัตริย์ทรงถามถึงรูปร่างหน้าตาของนางข้าท่าส ก็
ทรงทราบว่าเป็นราชธิดาของพระองค์เอง จึงทรงมอบ
โสนน้อยเรือนงามให้และให้ทหารตามมาด้วยสองคน เมื่อ
พระวิจิตร Jinada กลับมาถึงบ้านเมือง ก็ทรงมอบเรือนโสน
หลังน้อยให้นางข้าท่าส และทรงแน่ใจว่านางข้าท่าสคือ^ก
เจ้าหญิง เพราะทหารทั้งสองที่ตามมาด้วยแสดงความเคารพ

นบnob และอยู่รับใช้นาง ถึงเวลากลางคืนเรือนวิเศษ
หลังน้อยก็ขยายโตขึ้นเป็นเรือนทึ่งดงามมีข้าวของเครื่องใช้
ของเจ้าหญิงอยู่ครบ เจ้าหญิงโสนน้อยก์สเด็จเข้าไปอยู่ใน
เรือนนั้น พระวิจิตรjinดาทรงทราบแหน่เช่นนั้น จึงทรง
อภิเชกเจ้าหญิงเป็นราชินี และสั่งให้ม่านางคุณาที่ใจร้ายและ
ประพฤติไม่ดี เจ้าหญิงโสนน้อยทรงมีพระทัยไม่อาจมาตั้ง
ทรงขอให้พระวิจิตรjinดายกโทษให้นางคุณา พระวิจิตร -
jinดา กับเจ้าหญิงโสนน้อยเรือนงามก็อยู่ครอบครองกัน
อย่างมีความสุข”

“สนุกจัง” มนีพูด “ขอบคุณค่ะย่า พึ่งนิทานสนุก
จนไม่รู้ว่าฝนหยุดตกแล้ว มนีขอรีบหนังสือโสนน้อยเรือน
งามไปอ่านที่บ้านนะค่ะ และมนีจะหัดเย็บกระ Thompson ให้สวย
เหมือนโสนน้อยเรือนงาม”

แบบฝึก

๑. การผันอักษรตัว (ค ช ท พ พ ม ย ร ล ว) จะผันได้กีอ ๑๙

ตัวอย่าง

คง	ค่าง	ค้าง
----	------	------

ยอม	ย้อม	ย้อม
-----	------	------

ฝึกผัน

دان	ดาย	ดาวน	คลั่ง	คล้ำ
ซี	แท้	ทอ	แทน	พวง
พื้น	ม่าน	ไม้ม	ญู	ยี่
ย้อม	เรื่อ	เรื่อง	เร่ง	ร่วง
เรือน	ลิ้น	โลง	เลื่อน	แ渭

๒. ฝึกอ่านคำที่สะกดใน แม่เกย (ຍ สะกດ) และแม่ เกowa (ວ สะกດ)

ดาย	ชัย	น้อย	ปาย	ร้าย
รอย	กระจาย	พระทัย	ขยาย	ทယอย
กลวย	อาย	คล้อย	นิสัย	กริว
ເລວ	ແວ່ວ	ເຫລວ	ົງ	ຂາວ

๓. การอ่าน ฤ ฤา

ฤ ออກເສີຍ ຮີ ຮີ ເຣອ

ຖ ออกเสียง ริ เช่น ຖທ្ឌី อ่านว่า វិទ
 ຖ " " រី เช่น ຖត្តុ อ่านว่า វី-ត្តុ
 พฤติชาคม อ่านว่า ព្រឹទ-សេ-មាគ-កម
 พฤศจิกายน อ่านว่า ព្រឹទ-សេ-ជិ-កា-យុន
 ຖ ออกเสียง เរอ เช่น ຖក្រឹម อ่านว่า វិក
 ຖ " " រីអូ เช่น ຖក្រឹមី อ่านว่า វីអូ-សី

៤. ដឹងអំពី

ន័យីតុ	ភើមាន	ម៉ាតាយ
គាយទិញ	កិច្ចិមី	ឱ្យផាម
ងាមແຫោះ	ផែុទី	ចិត្តគោង
ខ្លាងកំណើន	ខ៉ុនសមរ	គ្រារ៉ែ
ធម្មិ	វិមេថ្មី	ុទីទេជ
ខេតប៉ាន	ស៉ែនឡាន	រូបាល
ដំណឹងលូម	ឃួមដោ	អាសាត
អាមាត	ខ្សោតាស	អភិថែក
តៀវកនីយ	សរមរួយ	គួយុទ្ធល

ចំណាំររាជា	មានបន្រុប	ចុបសរមរួយ
គួយុទ្ធលតាម	ហោមគំគោគោន	ម៉ោងអ៊ោតាត់រោង

ห่างเขตแดน	แวนขยาย	คล้ายฤทธิ์
มีข้าราชการ	ราชธิดา	หาหลักฐาน
การปลอมแปลง	แกลังปลอบใจ	ไม่อาจมาต

แม่เอากะบุงใส่สาหร่ายแล้วใช้ไม้คานหับของไปนา

คำว่า พระชนม์ พระทัย ทูล ทรงเครื่อง ภูบาล
เป็นคำราชาศัพท์

เมื่อได้ฤกษ์งามยามดีแล้วฤทธิ์ก้มอบไม้เท้าวิเศษให้เจ้าหนูปิง

พระราชบิดา พระราชมารดา ดี พระทัย เมื่อหอกราบทูลว่า พระราชโอรส จะพบเจ้าหนูปิงแสนสุข พระวิจิตรjinด้าอภิเชก กับ เจ้าหนูปิงโสนน้อยเรือน งาม

บทที่ ๖

ครอบครัวของเพชร

เลิกเรียนแล้ว วีระแยกทางกับเพื่อน ๆ เดินกลับบ้านคนเดียว วันนี้จิตใจของเขางบากวน เขารู้สึกว่าคงดูท้องฟ้าสีครามสดใส มีเมฆสีขาวดังไยสำลีลอยสลับชับซ้อนอยู่ที่ขอบฟ้า ลมพัดเย็นสบายใบหน้าเขียวชอุ่มข้างทางเอนลูกรากตามลม ทางสายนี้ทอดยาวจากตัวอำเภอถึงชายทุ่งเชิงเขา ใคร ๆ ก็จะพูดว่ามันเปลี่ยนน่ากลัว แต่

วีระคุณกับทางสายนี้ตั้งแต่เล็กจนโต เขาจึงรู้สึกว่าระยะทางจากโรงเรียนถึงบ้านของเขาดูใกล้นิดเดียว และตามริมถนนมีบ้านของชาวสวนอยู่ห่างกันเป็นระยะ ๆ ทำให้หายเปลี่ยว ที่จริงวีระอยากจะมีเพื่อนไว้เดินคุยแก้เหงาสักคนหนึ่ง เขารวยไฝฟันว่าจะมีรถจักรยานสักคัน แต่เขาก็เตือนตัวเองว่า อย่าหลงให้หลงเพื่อ เพราะเขาเป็นแต่เพียงเด็กจน ๆ อ่าศัยลุงอยู่ เมลุงจะรักใครเอ็นดูเขางามปานได เขายังมีกล้าที่จะรับกวนลุงให้มากกว่านี้ เขายกตัวเองว่าเขารวยพยายามหาเงินในทางสุจริต เพื่อซื้อจักรยานด้วยตนเอง

พอใกล้จะถึงสวนของลุง วีระแลเห็นหญิงคนหนึ่งนั่งให้ลูกกินนมอยู่ใต้ต้นมะกอก มีลูกหญิงและลูกชายเล็ก ๆ หน้าตามออมแมมนอนหลับอยู่เคียงกัน ข้าง ๆ หญิงคนนั้นมีข้าวของเครื่องใช้เก่า ๆ วางเรียงรายอยู่ มี จาน ชาม สังกะสี ช้อน ขวดน้ำปลา ถ้วยพลาสติก และมีหม้อข้าวใบใหญ่ขนาดเท่าบานพะภัลังอยู่ใบหนึ่ง มีลังใส่ของสองลัง ถัดมาเขายังเห็นชายคนหนึ่งกับเด็กชายสองคน คนหนึ่งโตขึ้นาดเดียวกับเขายัง ส่วนอีกคนหนึ่งเล็กกว่าnidหน่อย พากเขากำลังช่วยกันใช้หัญญาความมุงหลังคากกระท่อมเล็ก ๆ ซึ่งมีข้าว กว้างกว้างประมาณสามเมตรอยู่อย่างมั่กเขมัน วีระจึงหยุดยืนดูแล้วถามว่า “น้ำจะสร้างกระท่อมอยู่ตรงนี้หรือ

ครับ” ชายคนนั้นหยุดทำงานหันมามองวีระอยู่ครู่หนึ่ง แล้วหันกลับลงมือทำงานใหม่ ทำเหมือนคนใบ้ วีระจึงถามหัญที่นั่งให้นมลูกอยู่ใต้ต้นมะกอกอีก หัญนั้นเห็นวีระมีท่าทางเป็นมิตรก็ยิ่มให้ พลางตอบเบา ๆ ว่า “ใช่” วีระนั่งลงใกล้ ๆ จึงเห็นว่าหัญนั้นซูบชีด ลูก ๆ ก์พอมเซียเสื้อผ้าขาดกระรุ่งกระริง มองส่วนใดก็มีแต่รอยปะรอยชุน วีระพูดว่า “น้ามีลูกห้าคน แต่สร้างบ้านเล็ก ๆ จะพอยู่หรือครับ”

“อยู่กันเบียดหน่อย พากข้าเป็นคนจน สมบัติก็มีอยู่แค่นี้เอง กระท่อมเล็ก ๆ ก์พอยู่” หัญนั้นตอบ

“บ้านของผมอยู่ในสวนใกล้ ๆ นี่เอง ผมอยู่กับญาติ มีลุงกับป้าสะไภ้และอาภิਆสะไภ้ ผมชื่อวีระครับ”

หญิงคนนั้นมองดูวีระอย่างพิจารณา แล้วว่า “พากข้าอพยพมาจากการตำบลอื่น มาเรือนอยู่ที่นี่หกวันแล้ว เพิ่งมีเอ็งนี่แหละพูดดีกับข้าเป็นคนแรก ท่าทางเอ็งเป็นคนมีอัชญาคัยดี พ ragazzi อุดอย่าง หา กินฝีดเคือง เห็นที่นี่มีป่าพออาศัยเผาถ่านขายได้บ้าง จึงคิดสร้างกระท่อมอยู่ เอ็งคงจะมีอายุเท่า ๆ กับเจ้าเพชรลูกคนโตของข้าที่กำลังช่วยพ่อของเข้าสร้างกระท่อมอยู่นั้นแหละ”

พอวีระรู้ว่าครอบครัวนี้จะมาอยู่เพื่อเผาถ่านขายก็หน้าเสีย คิดในใจว่าป่าແสนนี้น่าจะหมดคราวนี้เอง เขาควรจะรับบอกให้ลุงรู้โดยรีบด่วน พอดีเพชรเดินเข้ามายังโซกถามวีระว่า “แกจะมาหารือกับพวกร้าวหรือ พ่อ กับแม่ของข้ามีบัตรประชาชนนะ”

“หยุดนะเจ้าเพชร ! เข้าพูดดีกับแม่นะ ผิดกับคนที่มาถามเรื่องบัตรประชาชนนั่นมาก” แม่ของเพชรบอกเพชรจึงยิ่งกับวีระแล้วพูดเบา ๆ ว่า “นีกว่าแกมาขึ้นแม่ข้า เหมือนเจ้าคนก่อน ข้าจะซักเสียให้ค่าว่า” แล้วเขาก็ทำงานต่อ

วีระนั่งดูเพชรทำงานอยู่ครู่หนึ่ง ก็ลากแม่ของเพชรกลับบ้าน เขายังคิดว่าครอบครัวนี้คงเรียนหนังสือมาน้อย จึงพูดจา ข้า เอ็ง แก วีระรู้สึกชอบเพชรมาก ถ้าเพชรเรียนหนังสือ เขายังจะพูด ฉัน เชอ และพูดจาเพราะหู กว่านี้

แบบฝึก

๑. คำที่เขียนต้นด้วย ข ณ ฟ ศ ษ ส ห (เรียกว่าอักษรสูง) ผันด้วย
ด้วย ' "
- ตัวอย่าง

ฝึกผัน	เขียว	เขี่ยว	เขี้ยว
ขาว	ฉัน	ເຖືອນ	ພອມ
ສັນ	ສານ	ໄຟ	ຫິວ

๒. คำที่มีอักษรนำให้ผันเหมือนตัวนำ
ตัวอย่าง

ฝึกผัน	ขาว	ຂວາງ	ຂວ້າງ
	ຂວາ	ຂວານ	ເຂມັນ
	ໄຂວ່	ເຫວີ່ຍງ	ຫນ່ອຍ

๓. ฝึกอ่านคำที่สะกดในแม่ กง (ง สะกด)

ลัง	ดัง	หลัง	פרֶঁ	คง
พลา	ขว้าง	ลง	הָלֹג	สรง
น้อง	สอง	หนอง	שְׁמוֹג	คลอง
หลวง	ร่วง	กรุง	פָּרָעָן	กระบุง
เอียง	เกลียง	เครื่อง	מְאוֹג	เอ็ง
เพลง	แห่ง	แบลง	קוֹג	โคลง

ແບ່ງແຮງ ຮຸງຮັງ ຂ້າງທາງ ຮຸ່ງເຮືອງ

៥. ຄຳທີມີ ຕຣ ຮຖ ສະກດ ອອກເສີຍງເໜີອນ ດ ສະກດ
ຝຶກອ່ານ

ບັຕຣ ບາຕຣ ມິຕຣ ເມຕຣ ແກ່ງຕຣ ສາມາຮຣ

៥. ຄຳທີມີ ກຣ ກຣ ສະກດ ອອກເສີຍງເໜີອນ ກ ສະກດ
ຝຶກອ່ານ

ຈັກ ສມັກ

៦. ຝຶກອ່ານ

ສີເຂົ້າວ	ເຂົ້າວງ	ດູພອມ
ຫອມພຸ່ງ	ຮຸງຮັງ	ໜັ້ງເຄີຍງ
ເຮືອງບັຕຣ	ດັດມາ	ຫາມິຕຣ

ມ້ວນສໍາລື	ສີສັດໃສ	ໄກລໍເຊີງເຫາ
ເພາຫຫຼັກາ	ຝໍາສີຄຣາມ	ຍາມຫລັງໃຫລ
ໄປໂດຍດ່ວນ	ຈວນຝຶດເຄືອງ	ເຮືອງພຸ່ງເພື່ອ
ເຈອຄນໃບ	ໄດ້ນິດຫນ່ອຍ	ຄອຍຫາເຮືອງ

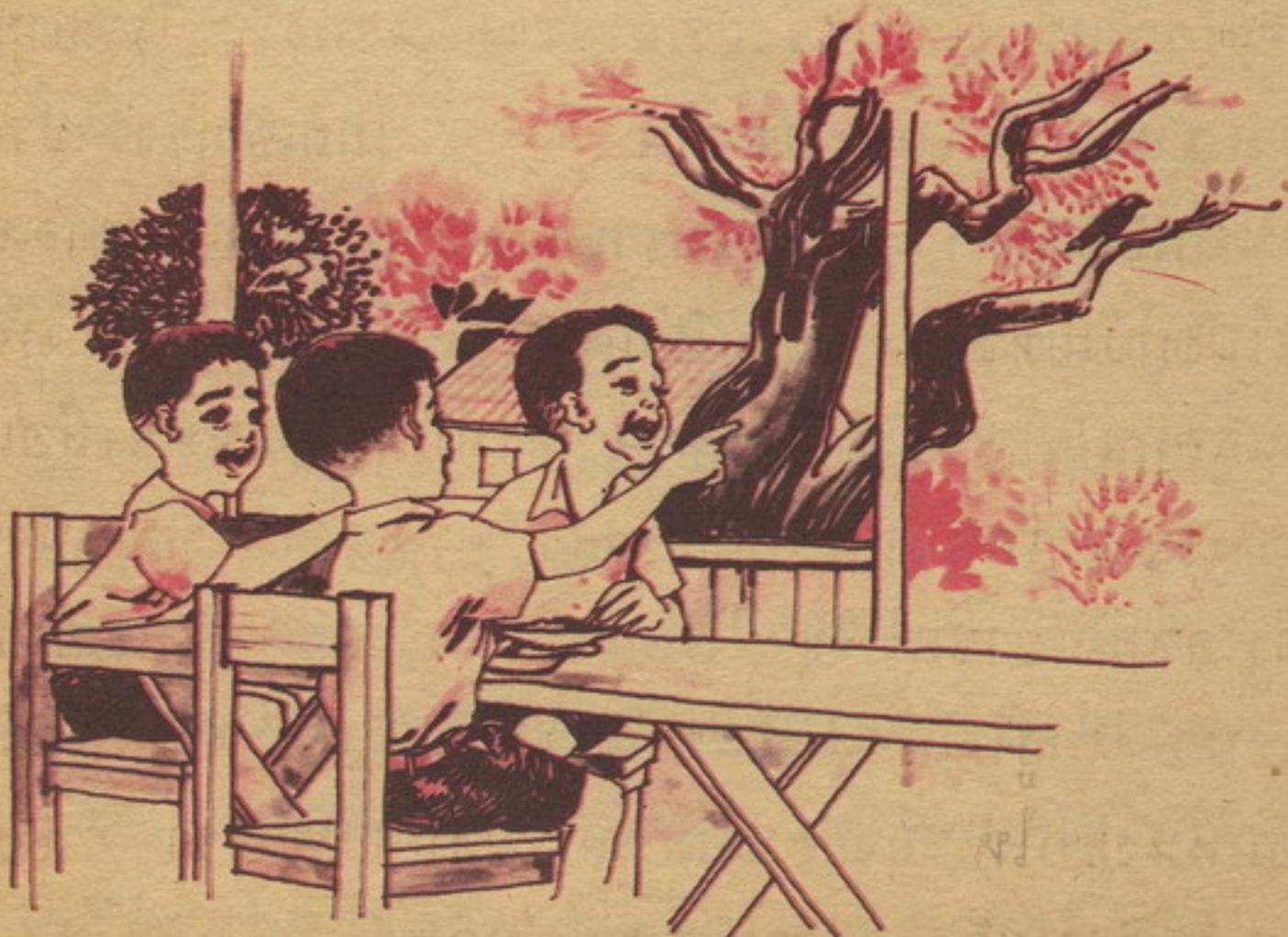
ເຫາຫນ້າເສີຍເມື່ອຄູກຄຽດ

ໜາວສວນປຸລູກກະທ່ອມຂ້າດເລັກ ၅ ໄວ້ໃນສວນ
ການໃຊ້ຄຳພູດ ແກ ເວັງ ຂ້າ ຖືວ່າໄມ່ສຸກາພ
ພື້ສະໄກ້ທຳນ້າປລາໃສ່ສັງພລາສຕິກໄວ້ກິນໃນຫນ້າແລ້ງ

บทที่ ๓

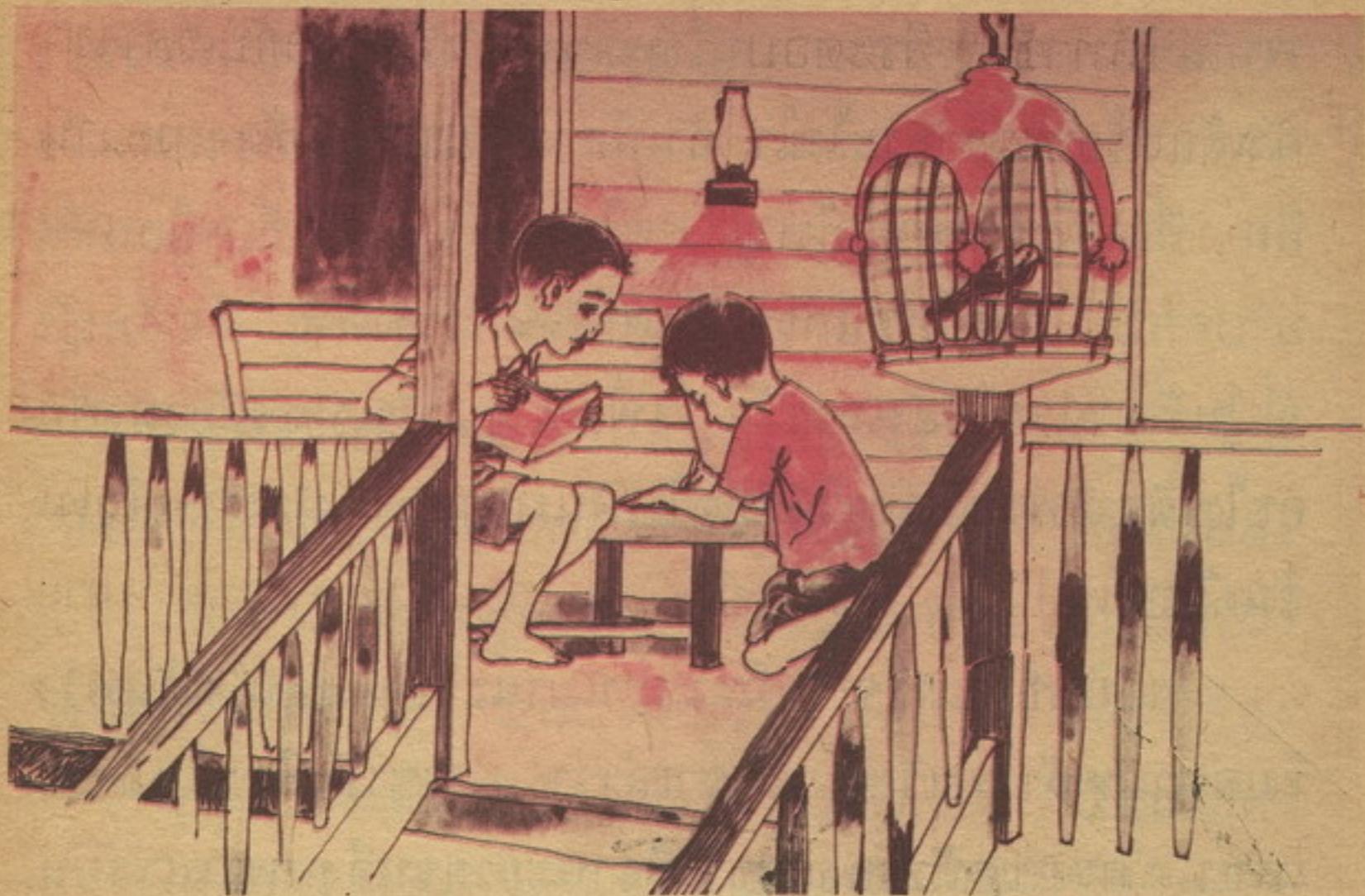
เพชรอยากเรียนหนังสือ

วีระนั่งกินข้าวกลางวันกับมานะในโรงอาหาร ข้าวติดคอกลืนไม่ลงจึงมองหากัน้ำ ส่วนมานะกินข้าวพลา้มมองดูอีก ซึ่งกำลังร้องอยู่บ่นต้นสักข้างโรงอาหาร วีระถามว่า “มานะเห็นกาไหม” มานะตอบว่า “นั่นอย่างไรล่ะ ร้องกาๆ อยู่บ่นต้นสักไม่เห็นหรือ” วีระหัวเราะ “ฉันสามหากัน้ำ เธอบอกให้ฉันดูอีก” เพื่อนที่นั่งกินข้าวอยู่ใกล้ๆ

พากันหัวเราะ เพื่อนคนหนึ่งพูดว่า “เมื่อวานนี้น้องของฉันร้องอีกขึ้นว่า แม่ผึ้งมา ฉันนึกว่าเขาเห็นแม่ผึ้งจะมาเสียอีก ที่แท้ผึ้งบินมาผูกให้” ชูใจพูดว่า “ฉันก็เหมือนกันอาบกว่า หล้าตายแล้ว ฉันตกใจนึกว่าตาย ที่แท้หล้าภูบุนที่อาปลูกไว้มันตาย” เพื่อน ๆ หัวเราะเสียงดังลั่นครูไพลินนั่งกินข้าวอยู่โดยตีตะถัดไปหันมอง นักเรียนจึงพากันเงียบ

พอกินข้าวเสร็จ วีระชวนมานะไปนั่งเล่นใต้ต้นหว้าริมสนามหน้าโรงเรียน เขายเล่าว่า เขายังไม่เพื่อนใหม่ซื้อเพชร ครอบครัวของเพชร มีฐานะยากจนจึงอพยพเร่ร่อนเรื่อยมา พ่อของเขายังคงจะเผาถ่านขาย ลุงของวีระไม่อยากจะให้ครการทำลายป่า และปราบถนาดีต่อครอบครัวของเพชร จึงชวนมาเป็นลูกจ้างทำไร่ oranges พ่อของเพชรตกลง เขายังพากันไปอยู่บ้านหลังเล็ก ในไร่ใกล้ ๆ เขตบ้านของวีระ เพชรเป็นลูกคนโต เขายังน้องสี่คน ไม่มีครรเรียนหนังสือเลย เพราะต้องเร่ร่อนไม่เป็นหลักแหล่ง เพชรอยากเรียนหนังสือแต่พ่อของเขายังให้ลุงไปแจ้งขอผ่อนผันที่อำเภอ ก่อน เพราะบ้านอยู่ไกลโรงเรียนมาก ตอนค่ำเพชรมาให้วีระสอนหนังสือให้ ลุงกับสนับสนุนและบอกเพชรว่า ถ้าหากเรียนก็ต้องรีบเรียน เพราะเวลาไม่ค่อยท่า

วีระพูดว่า “ที่แรกเพชรพูดกระซอกโซกปาก กิริยา กกระดังไม่สุภาพ พอเขาเห็นฉันพูดและปฏิบัติต่อลุง เขาก็เอาอย่าง ลุงปรึกษากับป้าว่า จะให้น้องอบรมมารยาทให้ เพชร เพราะดูท่าทางเขานิดๆ และความจำดี ถ้าได้คบกับ คนดี ก็จะพลอยดีด้วย ลุงว่าถ้าครอบครัวของเขามีเด้อร้อน อะไร ก็จะช่วยเหลือ ถ้าเขายุ่นนานช่วยทำให้กิจการของ ลุงก้าวหน้า ลุงก็จะยกที่ดินบางส่วนให้ทำมาหากินไปช่วย ลูกชั่วหลาน”

“ลุงของเรอให้เขาทำสัญญาเรื่องการทำงานใหม่” มานะ ถ้า

“ให้ทำซิ” วีระตอบ “แล้วลุงก็คอยกำกับเวลา เขาทำงานด้วย จนกว่าจะไว้ใจได้ นี่เขาเพิ่งมาอยู่ที่ไร่ลุงเมื่อวานนี้เอง ต้องสังเกตดูกันไปนาน ๆ”

“เชอต้องให้เขากินข้าวด้วยใหม่” มานะซัก

“เขากินเอง ข้าวสารของเขาก็มี เมื่อเย็นวานนี้พ่อ กับแม่ของเพชรไปที่เชิงเขา มาก่อนแล้วหนึ่งเดือนแล้ว ไม่ได้หอบให้ญี่ เพชรก็เอาเบ็ดไปตกปลาที่หนองได้หลาย ตัว เขากลับมาบอกว่าได้ของกินมาก คุ้มค่าเหลืออย ท่าทาง พากเขามีความสุขมาก เมื่อเช้านี้เขากลับบ้านย่างแแกงไก่ ใส่หน่อไม้มาให้ที่บ้านฉันตั้งเยอะ”

ปิติ มนี ชูใจ สมคิดและดวงแก้ว เดินเข้ามาหาวีระ กับมานะ ปิติตรังเข้ามาต่อว่า “แอบมาเล่นอะไรกันสอง คน ไม่ชวนพากเราเลย ไหนว่าจะสามัคคีกัน เล่นอะไรก็เล่นด้วยกัน” มานะตอบว่า “วีระเล่าเรื่องเพชรให้ฉันฟัง” ชูใจทำตาโต ร้องขึ้นอย่างตื่นเต้น และประหลาดใจว่า “โอ้ โอ ! หวานเพชรหรือสร้อยเพชร วีระโชคดีจริง เชอได้มรดกจากใครล่ะ แบ่งให้ฉันบ้างซิ” วีระหัวเราะ แล้วเล่าเรื่องเด็กชายเพชรให้เพื่อน ๆ พึ่งอึก

ทุกคนต่างมีความคิดเห็นตรงกันว่า ในวันหยุดถ้าไม่มีธุระอื่น จะนัดกันไปช่วยสอนหนังสือให้เพชร และจะช่วยกันบริจาคเสื้อผ้าให้น้อง ๆ ของเพชรด้วย

วีระพูดว่า “เพชรเล่าให้ฉันฟังว่า เขายเดยหนี้พ่อไป ดูนักเรียนเรียนหนังสือ เขากับเวลา_nักเรียนเรียนเลข แล้วพาภันท่องสูตรคูณ และอยากรเตะฟุตบอลกับนักเรียนพากนั้น แต่ถ้าพ่อรู้พ่อ ก็เมี่ยนเขาทุกที เพราะพ่ออยากรื้อ เขารวยทำงาน”

“เขามาเรียนหนังสือที่โรงเรียนของเราไม่ได้หรือวีระ เขายจะได้เป็นพรครพากเดียวกับเรา” มนีถาม

“เพชรอยากมาสมัครเข้าเรียน แต่เข้าโตรมากแล้ว และต้องช่วยพ่อแม่ทำงาน เพื่อจะได้มีรายได้เพิ่มขึ้น พ่อ

ของเขาก็ดูว่าถ้ามีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง เขาก็มีความประสงค์จะให้น้องของเพชรเรียนหนังสือทุกคน เพราะสมัยนี้คนไม่เรียนหนังสือสู้คนเรียนหนังสือไม่ได้"

"เชอคิดว่าเขาจะตั้งหลักฐานที่นี่ใหม่" สมคิดถาม

"เขาก็ดูดกับลุงว่าที่นี่อุดมสมบูรณ์หา กินสะได้ มีที่กว้างขวางดีและไม่มีภัยอันตรายใด ๆ เขายังรับจ้างลุงทำไร่ไปให้นานที่สุด ดูท่าเขาจะชอบลุงมาก ถ้าเป็นเช่นนี้นั้นรับรองว่าเขายังต้องตั้งหลักฐานอยู่ที่นี่แน่"

ดวงแก้วพูดว่า "ดีแล้วฉันจะโฆษณาให้เพื่อน ๆ รู้ และคราวมีหนังสือที่ไม่ใช้แล้วก็ให้เขารับจากให้เพชรบ้าง" พอดีเสียงระฆังดังขึ้น ทุกคนจึงพา กันไปเข้าห้องเรียน

แบบฝึก

๑. การผันคำที่ขึ้นต้นด้วย ก จ ด ต บ ป อ (เรียกว่าอักษรกลาง) ผันด้วย ' ' ' +

ตัวอย่าง

จำ	จำ	จำ	จำ	จำ
----	----	----	----	----

ฝึกผัน

กำ	ดำเนิน	ด่วน	ด้วย	ไตร
----	--------	------	------	-----

ตีน	เต็น	ใบ	เบี้ยว	บาง
ปาน	อึง	เอื้อม	กลิ้ง	เกลี้ยง
เกลื่อน	เกลา	เกลี่ย	เปลี่ยว	เปลี่ยน

๒. ฝึกอ่านคำที่สะกดในแม่ กม (ม สะกด)

ตาม	ถาม	ย้อม	ด้าม
คุ้ม	เจียน	โน้ม	เติม
ความ	คราม	กลุ่ม	พร้อม
อบรม	อุดม	ขنم	ประชุม
แจ่มใส	เต็มที่	นุ่มนิ่ม	ธรรมดา

๓. ฝึกอ่านคำที่เขียนต้นด้วย ມ

ม่า เมี่ยน ม้อง ระมัง ໂມชาณາ

๔. ฝึกอ่านคำที่สะกดด้วย ຄ (ออกเสียงเหมือน ก สะกด)

โชค	โรค	ภาค
นาค	พรรค	สมัคร

๕. ฝึกอ่านคำที่มีเสียงอ่านเหมือนกัน แต่เขียนไม่เหมือนกัน
(คำพ้องเสียง)

ข้า - ค่า	หัว - ว่า
ส้อม - ซ้อม	ใหม้ - ไม่
ถ้า - ท่า	หญ้า - ย่า

ผึ้ง - พึ่ง

ชน - ชนม์

๖. ฝึกอ่าน

ความจำ	กำกับ	จับกลุ่ม
คุ้มกัน	คันเบ็ด	เพชรพลอย
coy ท่า	ถ้ามี	ที่พึง
ตัวผึ้ง	ชึ่งหน้า	นำดู

คนดีมีพรรคพวกมาก

เขาโழณาให้คนเชื้อถือ

นักเรียนท่องสูตรคูณทุกวัน

เราบริจาคของให้คนที่ได้รับภัยพิบัติ

บทที่ ๘

สุดสาครกับม้านิลมังกร

มานะ มานี ปิติ ชูใจ สมคิดและดวงแก้วนัดกันจะไปบ้านวีระในวันอาทิตย์ตอนสาย ๆ พ่อได้เวลานัดทุกคนก็มาพร้อมกันที่บ้านมานะ ต่างถือเสื้อผ้ามาคนละตัว เพื่อจะเอาไปให้เพชรและน้อง ๆ ของเขา มานะรวมเสื้อผ้าใส่ลงในถุงเดียวกัน แล้วพาภันไปบ้านวีระ เมื่อไปถึงเห็นวีระกับลุงนั่งอยู่บนเครื่องไม้ไฟใต้ต้นขันธุน

มีเด็กชายตัวขนาดวีระนั่งอยู่ด้วยคนหนึ่ง เด็ก ๆ พากันพนมมือไหว้ลุง ลุงก็ทักทายทั่วทุกคน วีระบอกให้เพชรรู้จักกับทุก ๆ คน นานะส่งถุงเสื้อผ้าให้ แล้วบอกว่า “เสื้อผ้าของพวกเรา แบ่งมาให้เธอและน้อง ๆ ใช้” เพชรหน้าบานด้วยความดีใจ รับถุงเสื้อผ้ามากอุดไว้ แล้วพูดตามที่วีระสอนไว้ว่า “ขอบใจมาก”

ลุงหันไปพูดกับปิติว่า “สุดสาครไม่มีม้านิลมังกรขี้เดินจากบ้านมาถึงที่นี่อาจจะเห็นอยามากนະ” ปิติไม่เข้าใจที่ลุงพูดก็ทำหน้าเหลือ “สุดสาครเป็นใครคะ คุณลุง” มานีถาม ลุงหัวเราะตอบว่า “สุดสาครก็เหมือนปิตินั้นแหละ ไปหน ๆ ก็ขึ้nm้า มาของเขาซื่อม้านิลมังกร”

“เรื่องสุดสาครสนุกมาก อยู่ในหนองสีอพระอภัยมนี พากเชือขอให้คุณลุงเล่าให้ฟังซี” วีระพูด เด็ก ๆ พากันขอร้องให้ลุงเล่าเรื่องสุดสาคร เพชรก็นั่งฟังอยู่ด้วย ลุงจึงเล่าเรื่องสุดสาคร ดังนี้

สุดสาครเป็นลูกของพระอภัยมนี กับนางเงือก ในหนองสีอ บางทีก็เรียกว่านางมัจชา พ่อแม่ของสุดสาครอาศัยอยู่กับฤาษีที่เกาะกลางทะเล เมื่อเวลาสุดสาครเกิด พระอภัยมนีไปตามหน้องชาย สุดสาครจึงอยู่กับแม่และฤาษี

สุดสาครเป็นเด็กนลاد กล้าหาญ แข็งแรง โดยกว่าอายุและ
ชุกชนมาก คำกลอนที่กล่าวถึงสุดสาครมีว่า

ได้สิบเดือนเหมือนได้สักสิบวัน ดูขาวอวนอ้วนหัวนเป็นนวลวี ออ gwāng เต้นเล่นได้ไก่กุณี	เที่ยวไล่บีวัววยสนาายใจ ตามสมบั่นปากเปียกเรียกไม่ไหว
แล้วลงน้ำปล้าปลาโกลาหล สอนให้หานอ่านเบียนรำเรียนไป	แล้วก็ให้วิทยาวิชาการ

วันหนึ่ง สุดสาครหนีฤาษีไปเที่ยวว่ายน้ำทະเลเล่น สุดสาครพบสัตว์รูปร่างแปลกประหลาด จึงพยายามจับแต่ก็จับไม่ได้ จึงมาบอกรฤาษี ฤาษีรู้ว่าสัตวนั้นคือม้านิล มังกร จึงบอกสุดสาครว่า

กินคนผู้ปู่ปลาหมูใบไม้ มันทำได้หลายเลือดอ้ายเดือน
เบี้ยวเป็นเพชรเกล็ดเป็นนิลลิน เป็นปาน ถึงเอาวนพันฟากไม้
นครอุญ

เจ้าได้ม้าพานะตัวนี้ไว้ จะพันภัยภัยโภุสโนสร
ให้ชื่อว่าม้านิลมังกร จงดาวรุณสวัสดิ์แก่นักดา

ฤาษีบอกวิธีจับม้านิลมังกรให้ สุดสาครจึงจับได้ ฤาษีรู้ว่าม้านิลมังกรมีฤทธิ์มาก และถึงเวลาแล้วที่สุดสาครควรจะได้ติดตามหาพระอภัยมนี ฤาษีจึงมองไม้เท้าวิเศษให้ แล้วเล่าเรื่องให้สุดสาครฟังว่า พระอภัยมนีพ่อของสุดสาครนั้นเป็นกษัตริย์ ให้สุดสาครไปตามหาให้พบ สุดสาครจึงฝ่ากนางเงือกผู้เป็นแม่ไว้กับฤาษี แล้วลาฤาษีและนางเงือกขึ้nm้านิลมังกรไปตามหาพระราชนิดา

สุดสาครเดินทางพบภัยอันตรายและภูตผีปีศาจก็ต้อง
ต่อสู้และช่วยเรื่อยมา จนมาพบซึ่งเปลี่ยนเจ้าเล่ห์อยู่บน
เกาะแห่งหนึ่ง ซึ่งเปลี่ยนบังอาจหลอกให้สุดสาครตกลงไป.
ในเหว แล้วเอาไม้เท้าวิเศษมาบังคับม้านิลมังกร ม้านิล
มังกรกลัวไม้เท้าวิเศษจึงยอมให้ซึ่งเปลี่ยนเข้าไป เมื่อซึ่งเปลี่ยน
ลงจากหลัง มันก็วิ่งกลับมาตามหาสุดสาครด้วยความรัก
มันตามกลิ่นและร้องเรียกหาสุดสาครจนพบ ดังคำกลอน
ว่า

ถึงเหวห้องปล่องหินได้กลิ่นหนัก แจ้งประจักษ์ว่าเจ้าอยู่ในคูหา
 บางโงกมองร้องเรียกประสาน้ำ ไม่เห็นหน้าเจ้านายวุ่นวายใจ
 แต่หันเหียนเวียนมองแล้วร้องเรียก สุดสำเภาเนียกมิ่งม้าน้ำตาไหล
 เฝ้านั่งคูคูหาด้วยอลาสัย ไม่ไปไกลปากปล่องนองน้ำตา

สุดสารยังไม่ตาย แม้จะถูกหินขรุขระตำอาหลัย
 แห่ง พอฟืนขึ้นมาได้ยินเสียงมานิลมังกรเรียกจึงนีกถึงฤาษี
 ทันใดนั่นฤาษีก็รุ่งปราภภกายนมาให้เห็น ช่วยสุดสารขึ้น
 มาจากเหว และฤาษีสอนสุดสารว่า

แล้วสอนว่าอย่าไว้ใจมนุษย์ มันแสบสุดลึกล้ำเหลือกำหนด
 ถึงเดาวัลย์พันเกี่ยวที่เลี้ยวลด ก็ไม่คดเหมือนหนึ่งในน้ำใจคน
 มนุษย์นี้ที่รักอยู่สองสถาน บิดามารดาตกมักเป็นผล
 ที่พึงหนึ่งพึงได้แต่กายตน เกิดเป็นคนคิดเห็นจึงเจรจา
 แผนไครรักรักมั่งบังบังตอบ ให้รอน kob กิດอ่านนะหวานนา
 รู้สั่งได้ไม่สั่งรู้ข้า

รู้รักษาตัวรอดเป็นยอดดี

ๆ ซึ่งให้สุดสาครตามไปเอาไม้เท้าวิเศษกลับมาให้ได้แล้วหายตัวไป สุดสาครจึงนิ่มันลมังกรไปตามเอาไม้เท้าจากซีเปลือยจนได้ และติดตามหาพระราชนิศาสนพบ

ลุงพูดว่า “เรื่องสุดสาครตอนโน้นเป็นผู้ใหญ่มีอีกยาวมาก พวกเจ้าเป็นเด็กรู้เรื่องสุดสาครตอนเป็นเด็กดีกว่าแต่ถ้าใครอยากอ่านเรื่องสุดสาครให้รู้เรื่องจนจบ ลุงก็มีหนังสือให้อ่านอีกอ่าน”

“ที่ห้องสมุดโรงเรียนมีหนังสือหลายเล่ม คงจะมีเรื่องสุดสาคร ถ้ามีพวกราจะไม่รบกวนคุณลุง จะขออีกหนังสือห้องสมุดอ่านนะครับ” นานะพูด

“ดีมาก รู้จักขออีกหนังสือห้องสมุดอ่าน” ลุงพูด
“พวกลานจะมาสอนหนังสือให้เพชรใช้ใหม่ พึ่งเรื่องสุดสาครจบแล้ว ก็ลงมือสอนกันเสียที เจ้าเพชรตั้งใจเรียนนั้นเดียวคุณครูทั้งหลายจะเมี้ยนา เลยไม่รู้ด้วย”

แบบฝึก

๑. ฝึกผันเที่ยบเสียงอักษรกลางกับอักษรต่อไปนี้

ตัวอป่าง

อ้าย - ว้าย

อักษรกลาง	อ้าย	อ้าย	อ้าย	อ้าย	อ้าย
อักษรต่อไปนี้	ว้าย	ว้าย	ว้าย		

ตัน - พัน	ปาน - ран	เจ็ง - แล้ง
บ่น - คน	เต็น - เช่น	ได - ไม้
ตា - ร่า	กิ่ง - มิง	ปล้ำ - ล้ำ
เจ้า - เท้า	ปล่อง - หนอง	อ้วน - หัวน

๒. ฝึกอ่านคำที่มี ร สะกด (จะอ่านเป็นเสียง ออ มี น สะกด)

ตัวอป่าง

ละคร	อ่านว่า	ละ- คอน
ເກສຣ	นคร	ถาวร
ມັງກຣ	ລະຄຣ	ໄທ້ພຣ
ອາກຣ	ຈາຈຣ	ສໂມສຣ

๓. คำที่สะกดด้วย อ่านออกเสียงเหมือน ด สะกด (แม่กด)

ฝึกอ่าน

กิจ	ตรวจ	เก่งกาจ	มัจฉา	ปิศาจ
พูดเท็จ	รังเกียจ	สำเร็จ	อำนาจ	เดร็จฉาน

๔. ฝึกอ่าน

เดือนอ้าย	หายตัว	เวียนหัว
ม้าบ่น	พันผิด	คิดอ่าน
สถานที่	กฎผี	ปิศาจ
ฟ้าดฟัน	พันผ้า	อาลัย
ไม่คด	ลดเลี้ยว	เขี้ยวงู
คุหा	พาหนะ	ชะโงก
ทำวุ่นวาย	หายตัวไป	ไม่ตื่นเต้น
เป็นเกล็ดแข็ง	แจ้งข่าวล่า	พระดาบส
ทางคดเคี้ยว	เลี้ยวลดยิ่ง	มิงขวัญไทย
ให้ไม่เท้า	เจ้านายดี	มีน้ำใจ

พระมหากาชัตริย์เป็นมิงขวัญของชาวไทย
ปิติรำให้จนน้ำตา นองหน้า เพราะเจ้าแก่ตาย
 พระดาบสเข้าไปในภูมิเพื่อหยิบ ไม้เท้า วิเศษมาให้
 หลานชาย

บทที่ ๕

คนมีประโยชน์

เพชรมาเรียนหนังสือกับวีระทุกคืน แต่บางคืนลุงก์เป็นคนสอนให้ เขามีกิริยาร่าเริงเบิกบานเสมอขณะเรียนหนังสือ คำลงวีระจุดตะเกียงนั่งอ่านหนังสือหรือทำการบ้านรออยู่ที่หน้ามุข พอเพชรมาถึง วีระก์ให้เพชรอ่านหนังสือบางที่เพชรจะถามถึงคำ หรือข้อความที่เขายากเขียนได้ วีระก์บอกให้เขายกเขียน เพชรขยันและตั้งใจเรียนจนสามารถอ่านเขียนได้มากแล้ว ลุงชมว่าเขายังดีจดจำอะไรได้ รวดเร็วและแม่นยำ คืนหนึ่งเพชรถามวีระว่า “นากเขียนอย่างไร ฉันเขียนนาได้ นา นา จะเอาตัวอะไรใส่ลงไป จึงจะอ่านว่า นา”

“ตัว ค ซี น-า-ค นาค” วีระตอบ เพชรเขียนคำลงในสมุดพลางพูดว่า “วันนี้ฉันพบนาคตัวหนึ่งกำลังค้าบกิ้งไม้สร้างบ้านอยู่ที่ลำธาร ฉันเลยอยากเขียนคำว่า นาค ได้ วีระหัวเราะ “ถ้าเช่นนั้น ไม่ใช่ตัว ค สะกดหรอก ต้องเป็นตัว ก สะกด น-า-ก นาค นา กินปลา ฉันบอกเนอ

ว่า ค สะกัด น-า-ค นาคตัวนั้น หมายถึงพญานาค” เพชร
ทำหน้าสงสัย “อ้อ นาคที่เข้าเยี่ยนเป็นรูปงูใหญ่มีหงอนใช่
ไหม ออกเสียงเหมือนกันกับนาากินปลา แต่ตัวสะกัดไม่
เหมือนกัน แ hem นี่ถ้าเยี่ยนสะกัดผิดละก็เป็นคนละตัวไป
เลย” ว่าแล้วก็หัวเราะพลาang ก้มลงเยี่ยนคำทั้งสองคำลงใน
สมุด

“ไครนะเก่งจัง คิดตัวหนังสือขึ้นมาให้คนเยี่ยนจนรู้
เรื่องกันได้” เพชรถามขึ้น

“พระมหา kaztriyy” ไทยของเราระองค์หนึ่งเป็นผู้คิด
ขึ้น” วีระตอบ

เพชรนีกทบทวนความจำแล้วพูดว่า “วันก่อน เธอ
บอกว่า พระมหาชัตติริย์มีคุณต่อบ้านเมือง เพราะต่อสู้
ข้าศึกที่มารุกรานเพื่อรักษาเอกราช คราวนี้พระมหาชัตติริย์
เป็นผู้คิดตัวหนังสือให้คนได้อ่านเขียนกัน พระมหาชัตติริย์
ของเรานี้ทำคุณประโยชน์ต่อกันไทยและเมืองไทยมาก
เหลือเกิน”

“เธอจำแม่นดีนะเพชร คนไทยแต่โบราณไม่ว่าพระ
มหาชัตติริย์หรือประชาชน ต่างได้ช่วยกันรักษาเอกราช
ของชาติไทยให้ยืนยงอยู่ได้ อย่างเช่น สมเด็จพระนเรศวร
และชาวบ้านบางระจันที่นั้นเคยเล่าให้ฟัง”

“พระมหากษัตริย์พระองค์ใหญ่ล่า ที่คิดตัวหนังสือ
ไทยขึ้นมา” เพชรสาม

“พ่อขุนรามคำแหง ท่านประดิษฐ์ตัวอักษรไทยขึ้น
เป็นครั้งแรก” วีระตอบ

“พระมหากษัตริย์องค์ปัจจุบันนี้รัชกาลที่เก้า พ่อขุน
รามคำแหงเป็นรัชกาลที่เท่าไร” เพชรซัก

“พระมหากษัตริย์องค์ปัจจุบันเป็นรัชกาลที่ เก้า ของ
กรุงรัตนโกสินทร์ แต่พ่อขุนรามคำแหง เป็นพระมหา
กษัตริย์องค์ที่สามสมัยกรุงสุโขทัยเป็นราชธานี ราชธานี
เปลว่า เมืองหลวง เมืองสำคัญ ท่านประดิษฐ์อักษรไทย
เป็นเวลาหลายร้อยปีมาแล้ว” วีระซึ่งแจ้ง ครั้นเห็นเพชร
สนใจฟัง เข้าจึงอธิบายต่อไป “ในรัชกาลนี้มีการติดต่อเป็น
ไมตรีกับต่างประเทศ เรื่องการค้ากับต่างประเทศก็เจริญ
รุ่งเรืองมาก” เพชรสามแพรกขึ้นว่า “การค้า แปลว่า พานิชย์
ใช่ไหม เพราะฉันจำชื่อร้านขายของในตลาดที่บ้านเดิม
ของฉันได้ว่าลงท้ายด้วยคำว่า พานิชย์ทั้งนั้น” วีระยิ้ม “ถูก
แล้ว พานิชย์ แปลว่าการค้าขาย เนื่องจากสังเกตดีนะ แต่
นี่แนะนำเพชร ถ้าคนอื่นกำลังพูดอยู่แล้วเนอะจะพูดแพรกขึ้น
มาต้องขอโทษก่อนนะ”

เพชรยิ้มเก้อ ๆ “ขอโทษ ฉันจะจำไว้ วีระพูดต่อไป
เถอะ ฉันอยากฟัง”

วีระจึงพูดต่อ “คนไทยรู้จักทำภาชนะเครื่องปั้นดิน^๔
เผชณิดหนึ่งใช้เป็นครั้งแรก นับว่าพ่อขุนรามคำแหงเป็น^๕
นักประชัญญ์ นำความเจริญมาสู่เมืองไทยมาก บ้านเมืองก็
อุดมสมบูรณ์และท่านยังปักครองพลเมืองของท่านให้ร่มเย็น^๖
เป็นสุข โดยเอกสารดึงไปแขวนไว้ที่หน้าประตูวัง คราว
มีทุกข์เดือดร้อนก็ไปสั่นกระดิ่ง ท่านก็พาคนนะข้าราชการมา^๗
ตัดสินคดีหรือมาช่วยให้หายเดือดร้อน คุณครูเคยเล่าว่า

แม้ปัจจุบันนี้ วิธีการบางอย่างยังปรับปรุงจากสมัยสุโขทัยมาใช้ได้”

“ฉันอยากรเก่ง อยากทำประโยชน์ให้บ้านเมืองจัง แต่ฉันคงไม่มีโอกาสที่จะทำอย่างนั้นได้” เพชรพูด

“ทำไมจะไม่มีโอกาสล่ะ” วีระตาม

เพชรก้มหน้าถอนใจ “วีระก็รู้ว่าฉันยากจนซ้ำไปเง่า เพราะไม่ได้เรียนหนังสือ”

“เชออย่าเพิ่งห้อแท้ชิเพชร ลุงเคยพูดว่าชีวิตคนเราไม่มีอะไรแน่นอน วันนี้ยากจน วันหน้าอาจเป็นเศรษฐี ถ้าเรายัน อุดหน แล้วตั้งใจจริง” วีระพูด

“ดีจริง ฉันจะจำไว้ ถ้าฉันเก่งและเป็นเศรษฐีเมื่อไร ฉันจะทำประโยชน์ให้แก่บ้านเมือง” เพชรพูดอย่างหนักแน่น

“เชอเข้าใจผิดเสียแล้วเพชร เนอมีโอกาสทำประโยชน์ให้บ้านเมืองอยู่ตลอดเวลา การที่เชอขยันเป็นคนดี ช่วยตัวเองได้ ไม่เป็นภาระของใคร ไม่เป็นโจรสู้ร้ายทำให้คนทุกๆ ร้อน รู้ญาลไม่ต้องเพิ่มงบประมาณจ้างตำรวจมาดูแล กวดขัน และค่อยปราบปราม หรือถ้าเห็นใครคิดร้ายต่อบ้านเมืองก็บอกให้เจ้าหน้าที่รู้ อย่างนี้ล้วนทำประโยชน์แก่บ้านเมืองทั้งสิ้น” วีระชี้แจง

เพชรยิ่มชอบใจ “ถ้าเช่นนั้นฉันก็มีโอกาสทำประโยชน์อยู่ตลอดเวลา ไม่ต้องรอให้เป็นเศรษฐีก็ได้”

“ถูกต้อง” วีระตอบ

“ครอบครัวของเชอร์จักประหายด ไม่ซ้ำฐานะก็ดีขึ้นฉันหายล่วงหน้าไว้ก็ได้ คุณครูเขียนไว้ให้พากฉันอ่านเสมอว่า

หาได้ไปประทัยด
ตั้งใจหาได้เรื่อย
ไม่ซ้ำมีเงินไป
บ้านเมืองยามทุกนี้มี
ถ้าบ้านเมืองพินาศ
หวังคำรังไทยเป็นไทย

รับจัดสิ่งผู้มีเพื่อย
รู้จับจ่ายให้พอดี
หวานนำไปเป็นเศรษฐี
ได้อาศัยไทยป่วยไทย
เราหั้งหาตืออยู่ได้ใจน
จะประทัยดหัวกันโดย”

เพชรนิ่งฟังตาไม่กะพริบ พ่าวีระพูดจบเบาๆ ร้องขึ้นอย่างร่าเริงว่า “วิเศษจริง ! ทำอย่างไรฉันจึงจะอ่านและเขียนข้อความที่วีระพูดมาทั้งหมดได้นะ”

วีระยิ่ม “ฉันจะจดให้ เชอพยา Yam อ่านและเขียนไม่ซ้ำเชอก็ทำได้”

แบบฝึก

๑. ฝึกผันคำที่ขึ้นต้นด้วยอักษรตัว (จะผันด้วย ' ')

ตัวอย่าง

	ทอ	ท่อ	ท้อ
โง่	เง่า	ห้อ	แท้
ฟุ่ม	เพือย	แม่น	ย์มา
ร่า	ран	ร้อง	ล่วง

๒. ฝึกอ่านคำที่สะกดด้วย ช (ออกเสียงเหมือน ด สะกด) แม่กడ

พีช	พาณิชย์	ราชการ
ราช	เอกสารช	ภาชนะ
ปราชญ์	ราชธานี	รัชกาล
บวช	โคราช	ฤทธิ์เดช

๓. อ่านคำที่ใช้ ____ (ทั้นหมายความว่า ทัน - ทะ - คาด) ตัวที่ใช้ไม่มีทั้นหมายความ (-) เรียกว่า ตัวการันต์ ไม่ต้องอ่านออกเสียง

ตัวอย่าง

การันต์ อ่านว่า กะ-รัน (ตัว ต มี - จึงไม่ออกเสียง)

ฝึกอ่าน

ทุกข์	สวรรค์	ประสังค์	พระสังฆ์
ปราชญ์	ประดิษฐ์	สหกรณ์	การันต์
กุมภาพันธ์	ฤทธิ์	ประโยชน์	พิมพ์
พระชนม์	เจ้าวัลย์	พาณิชย์	ศุกร์
ฤกษ์	ประจำษ์	เล่ห์	เคราะห์

๔. ฝึกอ่าน คำที่มีเสียงอ่านเหมือนกัน แต่เขียนไม่เหมือนกัน (คำพ้องเสียง)

ค่า - ญา	รด - รถ
กำ - กรรม	พัก - พรรค
โชค - โชค	สัก - ศักดิ์
นา ก - นา ด	ทำ - ธรรม
ทูน - ทูล	สุก - สุข - ศุกร์
เขียว - เคียว	บاد - บท - บานตร
กำ มือ - มี กรรม	
เปยก โชค - โชคดี	
ทูน ไว - กราบ ทูล	

๕. ฝึกอ่าน

แน่นอน หงอนไก่ ไม่ตรี

เครชชี	สี่ร้อย	คอยเก้อ
จงประหยัด	ขจัดข้าศึก	นีกห้อแท้
แปลอักษร	ถอนใจให้ญี่	ไม่แทรกแซง
แต่งตัวเก้อ	เจอใจร้าย	ให้ปราบปรม
ตามรุกราน	งานปกครอง	ต้องแม่นยำ
ดำรงอยู่	ครุภวดขัน	ช่วยปั้นดิน
ตัดสินใจ	ใช้ภาชนะ	งานประดิษฐ์
คิดล่วงหน้า	ภาระยุ่ง	ปรับปรุงตน
พลเมืองดี	มีเอกสารช	ชาติยืนยง

กรุงเทพมหานครเป็นเมืองหลวงของประเทศไทย
คณะครูและนักเรียนช่วยกันปรับปรุงโรงเรียน
เข้าใจดีที่ได้รับเลือกให้ไปเรียนต่อต่างประเทศ
เข้าเห็นนากคบปลาวยน้ำไปตามลำธารอย่าง
รวดเร็ว

บทที่ ๑๐

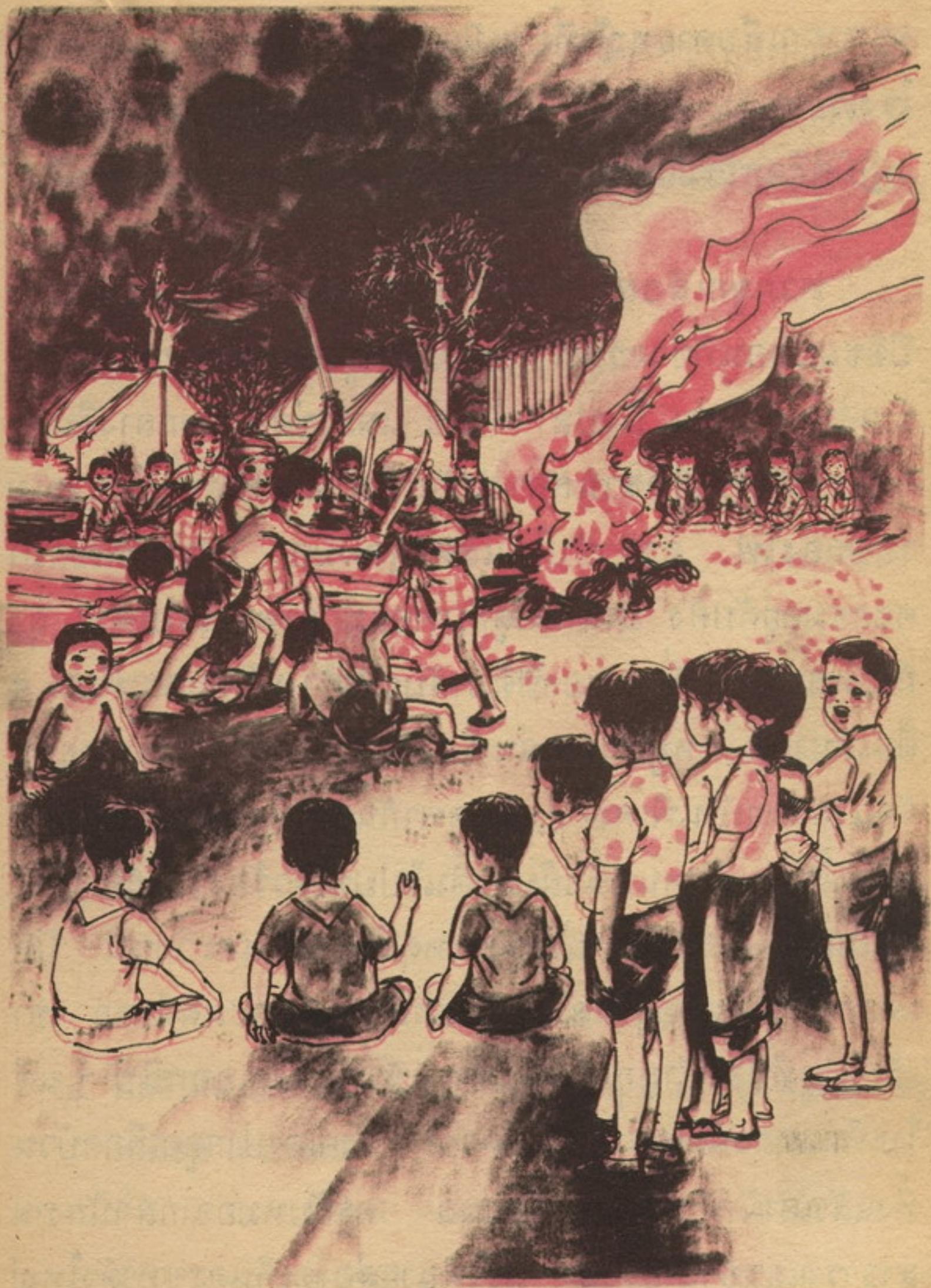
ลูกเสือสำรวจวิริยะ

วันเสาร์และวันอาทิตย์ ทางโรงเรียนจัดให้ลูกเสือมีกิจกรรมต่าง ๆ ลูกเสือสามัญให้เดินทางไกลและอยู่ค่ายพักแรมที่ตำบลใกล้ ๆ ซึ่งห่างจากโรงเรียนไปทางทิศใต้ประมาณแปดกิโลเมตร ครูแบ่งลูกเสือสามัญเป็นหมู่ ๆ มีชื่อและชั้นประจำทุกหมู่ ชื่อเหล่านี้เป็นชื่อสัตว์ เช่น หมูนกอินทรีก้มงเป็นรูปนกอินทรี เวลาเดินทาง ลูกเสือจะเดินเป็นหมู่ ทุกคนสะพายกระเป๋าน้ำและย่ามใส่

ของใช้ส่วนตัว ลูกเสือมีไม้พลองประจำตัวทุกคนและเวลาเดินทางไกลต้องถือไปด้วย ครูผู้ควบคุมเคยกำหนดให้เดินอย่างระมัดระวัง เพราะถ้าต้นไม้มีพิษถูกร่างกาย จะทำให้ผิวนังเป็นตุ่มใหญ่ ๆ มีสีแดง ๆ หรือเป็นผื่นหนา ๆ มีอาการคันมาก ต้องใช้ขี้ผึ้งยาทาจึงจะหาย เมื่อไปถึงที่หมายแล้ว ลูกเสือสามัญต้องสร้างค่ายเป็นที่พักชั่วคราว และปฏิบัติภาระหลายอย่าง เช่น การสะกดรอย โดยครูแจกเข็มทิศซึ่งมีแม่เหล็กเล็ก ๆ ซึ่งทิศทางให้และแจกแผนที่เพื่อให้เดินสะกดรอยตามเครื่องหมายที่ครูทำไว้ นอกจากนั้นก็มีการแข่งขันทำกิจกรรมของหมู่ต่าง ๆ ซึ่งครูเป็นผู้กำหนดกติกา และคอยให้คำแนะนำเวลาแข่งขัน ตากลางคืน ก็มีการชุมนุมรอบกองไฟ เช้าวันอาทิตย์จึงเดินทางกลับ

ส่วนลูกเสือสำรอง ครูแบ่งเป็นหมู่ ๆ แต่ละหมู่มีผ้าสีติดที่แขนเสื้อ ครูไม่ให้ลูกเสือสำรองไปเดินทางไกล เพราะยังเล็กอยู่ ให้ปฏิบัติภาระของลูกเสือและค้างคืนอยู่ที่โรงเรียน พ ragazzi เสือสำรองหลายคนอยากไปเดินทางไกล เพราะคิดว่าอาจจะได้รับความตื่นเต้นและสนุกสนานจากการผจญภัยฝ่าอันตรายเล็ก ๆ น้อย ๆ บาง วีระ มนase และปิติอยู่หมู่สีแดงด้วยกัน วีระได้รับคัดเลือกเป็นนายหมู่

ครูพากลูกเสือดายหัญชาที่บันเนิน ไกสัต้นสนด้านหลังของ
โรงเรียนออกให้เดียน เพื่อให้เป็นลานกวางแจ้งสำหรับ
ปฏิบัติกิจกรรมและการซุ่มนุ่มรอบกองไฟในตอนกลางคืน

พากลูกเสือสำรวจมีกิจกรรมสนุกสนานหลายอย่าง
ปิดขอบตอนที่ช่วยกันทำกับข้าว ครูสอนให้พากเข้าทำกับ
ข้าวง่าย ๆ เช่น ปังปลา ต้มไข่ และไข่ตุ๋น ถึงกลางคืนครู
ก่อไฟกองใหญ่ที่ลานกวางแจ้งเพื่อให้พากลูกเสือซุ่มนุ่ม
รอบกองไฟ ครูกำชับให้แสดงสุดฝีมือ เพราะมีแขกมา
ค่ายซมอยู่คับคั่ง นานีก็มาดูกับพ่อแม่ ย่าพาชูใจมาด้วย ลุง
กับเพชร์ก์มา พี่ ๆ ของปิติมา กับยายทำให้ปิติและเพื่อน ๆ
ตื่นเต้นมาก หมู่สีแดงเล่นเรื่องศึกบางระจัน เข้าช่วยกัน
จัดฉากสวยเป็นพิเศษ คนดูพากันชอบใจและprob มีอิให้
ขณะนั้นลูกเสือคนหนึ่งล้มลงดินไปมาแล้วร้องว่า ยูกัด! ยูกัด!
คนอื่น ๆ ตกใจ เพราะไม่รู้สาเหตุจึงลุกขึ้นและวิงหนี ปิติ
เฝ่นออกไปยืนดูอยู่ไกล ๆ วีระกาล้าหาญและสติดีมาก เข้า
เข้าไปดูที่ข้อเท้าลูกเสือคนนั้น เห็นมีเลือดออกซิบ ๆ แต่
ไม่เห็นแผลณัด เพราะไฟไม่สว่าง เข้าเอาปากดูดเลือดบัว
ทึ่งแล้วเอาผ้าพันคอรัดเหนือแผล ครูกับหมาจากสำนักงาน
สาธารณสุขอำเภอวิงมา ถือไฟฉายส่องดูเห็นตะขานด้วย

อยู่ตรงนั้น หมอตรวจดูแลแล้วบอกว่าตามที่กัด ไม่ใช่งู และอุ้มลูกเสือคนนั้นไปใส่ยา คราว กินนมยกย่องวีระว่า กล้าหาญและเสียสละสมกับที่เป็นนายหมู่ เมื่อเหตุการณ์ สงบลง ครูก็ให้แสดงต่อไป

แบบฝึก

๑. คำที่เขียนต้นด้วยอักษรสูง และคำที่มี ห นำ จะผันด้วย ๒

ตัวอป่าง

ฝ่า	ฝ่าergus	ฝ่า
หนอ	หน่อ	หน้อ

ฝิกผัน

ขัน	ข้อ	แข่ง
ชี้	ผีน	ผึง
เเพ่น	ส่วน	หมอ
หน่อ	หมู่	แหล่ง

๒. ฝึกอ่านคำที่สะกดด้วย แม่กడ (จ ต ร ต ุ ศ น สะกด อากเสียง
เหมือน ด สะกด) หมาย

รัด	เลือด	สุด
กิจ	มัจชา	ปิศาจ

เมตร	บาท	สาเหตุ
ทิศ	พินาณ	ประเทศ
พิเศษ	เศรษฐี	โอมะณา

๓. คำที่ใช้เครื่องหมายฯ (ไม้ยมก อ่านว่า ไม้-ยะ-มก ออกรสเสียง
ยะ กีงเสียง)
ตัวอย่าง

ต่าง ๆ อ่านว่า ต่าง-ต่าง

ฝึกอ่าน

ไกล ๆ	ไคร ๆ	ชิบ ๆ
แดง ๆ	ต่าง ๆ	ที ๆ
เพื่อน ๆ	เล็ก ๆ	หนา ๆ
หมู่ ๆ	ใหญ่ ๆ	ชี้ ๆ

๔. ฝึกอ่าน

สองส่วน	บัวนทิ้ง	ปั้งปลา
ฝ่ามือ	ถือย่าม	สามหมู่
แขกคับคั่ง	ฟังกติกา	หาคนแนน
แขนเป็นผื่น	ยืนบนเนิน	เดินทางไกล
ใต้ตันสน	คนเป็นหมู่	ดูเครื่องหมาย
ช่วยดายหญ้า	ทาผิวนัง	รังนกอินทรี

ที่กางแจง	เริ่มแข่งขัน	ผ้าพันคอ
ขอเข้มทิศ	คิดกิจกรรม	คำย้ายย่อง
สำรองไว้	ให้พิเศษ	สาเหตุใหญ่

ลูกเสือ สามัญนิยม ไปตั้งค่ายพักค้างคืนที่ไอล ๆ
 หนามเกี้ยวข้อเท้านั้นจนเลือดออกซึบ ๆ
 พากเรา สะกดรอย ไปทางทิศใต้
นายหมู่คัดเลือก ให้นั้นเป็นผู้แสดงรอบกองไฟ

๗

๒๔๗

กำประพันธ์ในหนังสือเรียน

ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ เล่ม ๑

๑. บทที่ ๓ บทกล่อม ของเก่า
๒. บทที่ ๕ จากเรื่องโสนน้อยเรือนงาม แม่เมฆ
๓. บทที่ ๘ จากเรื่องพระอภัยมนี ของสุนทรสุรัส
๔. บทที่ ๙ จากคำประพันธ์ของ รัชนี ศรีไพรวรณ

ประมวลคำใหม่

บทที่ ๑ - ๑๐

กก	คำนี้ไม่เขียนอยู่ในที่ชุมและ มีหลายชนิด ใช้สานเสือ
กติกา (กะ-ติ-กา)	ข้ออกกลัง ข้อบังคับ
ก้ม	โโค้งคัวลง ให้ศีรษะคำลงมาข้างหน้า
กรวด	ก้อนหินเล็ก ๆ ใหญ่กว่าเม็ดทรวย
กรอก	เทของลงในช่องแคบ ๆ
กระชาด	เครื่องใช้สานควยไม้ไผ่ รูปร่างเตี้ย ๆ ปาก กว้าง กันเล็กแคบ ใช้ใส่ของ
กระชาบ	แทกออกจากกันไปในที่ค้าง ๆ
กระฉับกระเจง	รากเร็ว ว่องไว
กระโซก	ทำเสียงดังให้คกใจ
กระดាំន	ไม่อ่อน
กระดึง	ระมังเล็ก ๆ ใช้ทำเสียงลั่นลุณ
กระเด็น	เคลื่อนที่ไปโดยเร็ว เพราะกระทบสิงโคลิงหนึ่ง
กระติก	ภาชนะอย่างหนึ่งสำหรับใส่น้ำ
กระท่อน	บ้านเล็ก ๆ ทำพออยู่ได้
กระทั้ง	ถึง ๆ กัน
กระแทก	กระทบโดยแรง ใช้คูกับคำ กระทบ
กระบุน	ภาชนะ หิน รูปกลม สูง กันเป็นสิ่งเดลิบ
กระหน่า	ซ้ำ ๆ ลงไป

กรุง

เมืองหลวง เมืองใหญ่ แค่ก่อนหมายถึง
ประเทศ ก็ได้

กรุณา (กะ-รุ-นา)

ความสงสาร เอาใจช่วยเหลือเมื่อเห็นคนอื่น
มีความทุกข์

กล่อง

ขับ ร้อง เพื่อให้เพลิดเพลินหรือหลับ

กลางแข้ง

นอนกร่นไม่ชายคา

กลิ้ง

หมุนไปตามพื้น

กดขัน

เอาจริงเอาจัง

กว้างขวาง

แผ่ออกไปมาก

ก่อไฟ

ทำให้ไฟติด

กะโพลกะเพลก

เดินไม่ถ�นักเพราะขาเจ็บ

กะพริบ

ปีคและเปิดหนังตาโดยเร็ว

กะรุ่งกะริง

ขาดออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

กังวล (กัง-วน)

ห่วงใย

กั้น

ขวางไว้

การค้า

การซื้อขาย

กำกับ

คุ้ม ควบคุม

กำจัด

ขับไล่

กำชับ

สั่งให้แน่

กำหนด

ผู้ปกครองคนในตำบล

กิจกรรม

การงานที่ทำ

กิจกรรม (กิ-จิ-กิ)

สิ่งที่ทำ

กิโลเมตร (กิ-โล-เมต)

ชื่อมาตราวัดเท่ากับพันเมตร อักษรย่อว่า ก.ม.

กุญแจ (กุ-ญ)

กีดกั้นของนักบัวช

กุศล (กุ-ศุน)

สิ่งที่ดี

เกล็ด	ส่วนที่ซ้อนกันเป็นแผ่น ๆ
เกล้า	ทำให้เรียบ "ไม่ขุขะ"
เกลี้ยง	"ไม่มีคิคอยู่" หมก
เกลือกกลัว	คลุก
เกลื่อนกลาด	มากมาย กระจาด
เกวียน	พานะชนิดหนึ่ง มีสองล้อ ใช้คawayหรือวัวลาก
เกษตร (กะ-ເສດ)	ทีคิน ทุ่ง นา ไร่
เกสร (ເກ-ສອນ)	ส่วนในของดอกไม้ เป็นเส้น ๆ
เกื່ອ	ยาย
ແກ	คำไม่สุภาพ เรียกแทนคำผู้อื่น
ແກ້ໄຂ	ทำส่วนที่เสียให้คือป่างเดิม
ແກງໆໄປແກງໆນາ	ในที่นี้หมายความว่า ทำอะไรไม่สำเร็จ
ໂກ່ງ	ໂຄ້ງ
ໂກຮນ (ໂກຮຄ)	ไม่พอใจ
ໂກລາຫລ (ໂກ-ລາ-ຫນ)	ไม่สงบ
ໂກລ່າເກລື່ບ	ทำให้คิกัน
ຂຈັດ (ຂະ-ຈັດ)	ขับໄສ ทำให้หมกໄປ
ຂໜະ (ຂະ-ໜະ)	ครູ່ ครັງ ครາວ
ຂນາດ (ຂະ-ໜນາດ)	ความใหญ่เล็กของสิงไคสิ่งหนึ่ง
ຂບວນ (ຂະ-ບວນ)	หน່ງ พວກ
ຂຍ່ນ (ຂະ-ຫຍົມ)	กคน້າຫນັກຕັລງ ปล່ອຍື້ນ ແລ້ວກຄລົງອີກ ทำอย่างนີ້ສລັບກັນໄປ
ຂບັນ (ຂະ-ຫຍັບ)	ເລືອນໄປ

ขยาย (ຂະ-ขยาย)	ทำให้กว้างใหญ่
ขยาย (ຂະ-ขยาย)	คลุก บีบซ้ำ ๆ
ชรุชระ	ไม่เรียบ
หวาน	อายุที่ผ่านไปปีหนึ่ง ๆ
ขวักไข่	สับสน
หวาน	กีคกัน
ขร้าง	ปา
หวาน	เครื่องมือทำคัวยเหล็ก มีคม มีคัม ใช้ตัด พื้น ถาก ผ่าไม้
ขวด	กิริยาของหมูหรือสัตว์ที่มีขา ใช้ขาหรือ เขี้ยวทำร้าย ชน
ข้อเท้า	ส่วนที่ปลายขาและเท้าต่อกัน กล.
จะนักเขนน (ຂະ-ນັກ-ຂະ-ເມ່ນ)	ตั้งใจทำ รีบทำ
ขัดใจ	ทำไม่ถูกใจ
ข้า	คำแทนคัวผู้ผู้ค
ข้าทาส (ข້າ-ทาຄ)	คนรับใช้
ข้าศึก	ผู้มารุกราน
ขั้ผิง	รังผึ้งที่เอามาหลอน ใช้ทำสิงค่าง ๆ
ເບຕ (ເບຄ)	แคน
ເຈັນທີກ (ເຈັນ-ທີກ)	ชือเครื่องชັບອາທິກ ມີເຈັນເປັນແມ່ເຫຼືກ ຜັ້ນ ທາງທີກເໜີອເສນອ
ເຫຍ່າ (ຂະ-ເຫຍ່າ)	ทำให้สัน

๙๘

เข็ม

แขก

แข่งขัน

ไข่ตุ๋น

กณะ (กะ-นะ)

กด

กด (กะ-กี)

กนงาน

กนแปลกหน้า

กบ

กรอบกรอง

กรั้น

กราด

กราว

กริ่ง

กล้อบ

กลัง

กล้ำ

กว้า

หวาน

ความคิดเห็น

ความจำ

ความประสงค์ (ความ- ประ- สง)

พื้นแหลมคมสีซี อยู่ข้างบนสองซี ข้างล่าง
สองซี ใช้ฉีกเนื้อและอาหาร

ผู้มาหา

สูเพื่อเอาชนะกัน

อาหารทำคัวยไข่ สุกคัวยไอน้ำ

หมู่ พาก

ไม่ครง

เรืองทึฟ้องกันความกฎหมาย

คนรับจ้างทำงาน

คนที่ไม่รู้จัก

ไปมาหาสู่ รักใครรักัน

ถุงแล รักษา เป็นเจ้าของ

เมือ

เครื่องมือใช้ลากเศษหญ้า เป็น ชี มีคำมีย่า

กรัง หน

หนึ่งในสองล้วน

พันไป

ไม่มีสคิ ไม่รู้สึกคัว

ผิวคำ

หยินเอาไปอย่างเร็ว

กิริยาที่เอามือหาสิงของ

สิงที่คิดໄດ

รู้จักโดยไม่ลืม

ความค้องการ ความอยากได

กอก	ที่หังสัคwr เล้า
กอยทำ	รอ
กะนอง	ไม่สุภาพ
กะแน	สิ่งที่ใช้ในการนับ
กัดก้าน	ก้าน พูดห้าม "ไม่เห็นคำย
กัดเลือก	เลือกเอาที่คิ"ไว"
กับกัง	มาก
ก้าง	ยังไม่จบ ยังไม่เสร็จ
ก้างกืน	อยู่คลอคคิน
กาน	ไม่สำหรับหาบสิ่งของค่าง ๆ
กານ	เอาปากกับสิ่งของไว'
กาย	ปล่อยของให้หลุดออกจากปาก
ค่าย	ทีพัก
คำกลอน	ข้อความที่แฝงอย่างกล้องจ่องกัน
คิดอ่าน	คิดหาทางแก้ไข
คືກ	มากขึ้น แรงขึ้น
คุณค่า (คุน-ค่า)	ราคา ประโยชน์ของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง
คุ້ນ	เกย สนิทสนม
คຸ້ນ	พอ
คູ້ນ (คຸນ)	นับเพิ่มขึ้นครั้งละเท่า ๆ กัน
คູ້ຫາ	ถ้า ทีอยู่
ເກຣາ	ขันทีขึ้นความแก้มและคง
ເກຣະໜໍ (ເກຣະ)	สิ่งที่เกิดขึ้น อาจคือหรือร้ายก็ได
ເກຣົອງປັ້ນດິນແພາ	ເກຣົອງໃຊ້ທ່ານคำยคิน ແລ້ວนำພາກອນໃຊ
ເກຣົອງນົ້ວ	สิ่งของสำหรับใช้ในการงาน

เนี่ยบ	มาก นัก
เนื่อง	หัน
ไdon (ฉะ-ไดน)	อย่างไร ทำไม่
ชอุ่ม (ชา-อุ่ม)	เป็นสีเขียวทั่วไปหมก
ชาโงก	ยืนหน้าออกไปคุ้ย
ชัง	ไม่ชอบ เกลี้ยด
ชั่วคราว	ไม่นาน
ชั่วถูกชั่วหลาน	คลอกถึงถูกถึงหลาน
ชาวเมือง	คนที่อยู่ในเมือง
ชาวสวน	คนที่มีอาชีพทางทำสวน
ชำนาณ (ชา-นาน)	รู้ ว่องไว รวดเร็ว
ชี	นักบัว ชีปะขาว คือนักบัวนุ่งขาว ชีเปลือย คือนักบัวไม่นุ่งผ้า
ชุน	ประอยผ้าให้เป็นเนื้อเกียวกัน
ชุมนุมรอบกองไฟ	กิจกรรมรอบกองไฟ
ชุ่มน้ำ	เปยก สดชื่น
เชิงขา	คืนขา
เชือดือ	นับถือ
เชือน	ทำให้มีรสหวาน
โซก	เปียกมาก
โซก (โซก)	สิงที่เกิดขึ้นอาจคืนหรือร้ายก็ได้
shack ไซซ์	ถ่านอย่างละเอียด
ชันช้อน	หันกันเป็นชั้น ๆ
ชิน	เลือกที่ออกน้อย ๆ
ชีด	ไม่แจ่มใส

ชีดเชี้ยว	ไม่สกปรก
ชูบชุด	ผ่อน และ ไม่สกปรก
เช	เอียง ไม่ตรง
ญี่ปุ่น	ชื่อประเทศาหนึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของไทย
ฐานะ	ความเป็นอยู่
ด่วน	เร็ว
ดาบส (ดา-บค)	นักบัวซพากหนึ่ง
ดาย	ตื้ด
ดำรง	รักษา ทำให้มีอยู่
เดช (เดค)	ความสามารถ การบังคับ กำลัง
เดรัจฉาน (เด-รัค-ฉาน)	สัตว์
เดินทางไกล	เดินไปตามทางที่กำหนดโดยลูกเสือ
โดย	ก้าว
ตกกล้า	หว่าน
ต้นสน	ชื่อต้นไม้ยืนคนชนิดหนึ่งมีใบเป็นฝอย
ต้นสัก	ชื่อไม้ยืนคนชนิดหนึ่ง เนื้อไม้แข็ง คงทน ใช้สร้างบ้านเรือนและทำเครื่องใช้
ต้นหว้า	ต้นไม้ใหญ่ชนิดหนึ่ง ผลเล็ก ๆ เมื่อสุกมีสีม่วงแก่
ตลอด (กะ-หลา)	คนที่ทำอะไรช่วงไหนหัวเราะ
ต่อว่า	พูดคัดค้านกับคนที่ทำให้ไม่พอใจ
ตะโภก	เรียกค้าง ๆ
ตั้งแต่	แรก
ตัดสิน	มีความคิดเห็นเกือกขาด

ติดตาม	ไปค่วยไกล ๆ
ตีนเต็น	หัวใจเห็นแรงเมื่อมีความรู้สึกอย่างใด อย่างหนึ่งมากกว่าปกติ
ตุ่น	เม็คที่ขึ้นตามผิวหนัง
เต็น	กระโอดไปมา
เตะ	เหวี่ยงไปค่วยเท้า
เตี๋ยน	ไม่รัก
ไต่ถาน	สอบถาน
ถันดัด (ถะ-หนัก)	ถูก ทรง
ถอก (ถะ-หลอก)	เป็กขึ้น
ถลอก (ถะ-หลอก)	ผิวหนังเป็นอุดกไปเล็กน้อย
ถอนใจ	หายใจแรงและนาน เมื่อเวลาไม่สบายใจ
ถัดมา	ค่อมما
ถาวร (ถา-วอน)	คงทน
ถี่	ติก ๆ กัน
ถ่าวลั้ย (ถ่า-วัน)	พิชทีมีลำคันเลือยพัน
เดิด	ເດອະ
เดือน	ປ່າ
ແດນ	ຄຳນ
ໄໂດ (岱-ໄຫລ)	ໄມ່ทรง ໄດ້ໄປ
ທນກວນ	ກລັບທາອີກ
ທຍອຍ (ທະ-ຍອຍ)	ຕົກ ๆ กันໄປ
ທຽງເກົ່ວອງ (ຊົງ-ເກົ່ວອງ)	ແຕ່ງຄົວ

กอ	นาย ส่องแสงออกไป
ห้อแท้	หมกกำลังใจ ไม่อยากทำอะไร
ห้องฟ้า	ฟ้า
ทะเล	ท้องน้ำที่กว้างใหญ่
ทันใด	เดียวันนั้น
ทันที	ในครุนั้นเอง ในขณะนั้นเอง
ทาย	คิดว่าจะเป็นเช่นนั้นเช่นนี้
ทำงานหากิน	ทำงานเลี้ยงชีวิต
ทิศใต้ (ทิก-ไต)	ทางใต้ ค้านใต้
ที่ดิน	แผ่นดิน
ที่หมาย	บริเวณหรือจุดที่กำหนดไว้
ทุรนทุราย	คืนไปมา
ทูด (ทูน)	บอก กล่าว
แท้	จริง
แทน	เหมือนอย่าง
แทรก (แซก)	เปียก
ธรรมชาติ (ทำ-มะ-ชาด)	สิ่งที่เกิดขึ้นเอง
ธุระ	การงาน
นกกาเหว่า	นกชนิดหนึ่ง คำคาม เล็กกว่ากา บางทีเรียก นกคุเหว่า
นกเขา	นกชนิดหนึ่งชอบขันคู่ เสียงไพเราะ
นกอินทรี (นก-อิน-ชี)	นกคัวใหญ่ เป็นพวงกตที่กินเนื้อ
บนบน	นับถือ อ่อนน้อม
นวลฉวี (นวน-ฉะ-หวี)	ผิวงาม
หนอง	มีมาก มากมาย

น้อบ	ไม่มาก
นัดดา	หลานของบุรุษ หลานของสาว
น่าเกลี้ยด	ไม่น่าคุ้ย
นาอก	สัตว์สีเทาชนิดหนึ่ง ชอบหาปลา กินในน้ำ
นาค (นาอก)	กุ้งใหญ่ในนิทาน
นางเอก	ผู้หญิงที่เป็นคัวสำคัญของเรื่อง
นายหมู่	หัวหน้าหมู่
น้ำใจ	จิตใจอันแท้จริง
น้ำปลา	น้ำสำหรับใช้ผสมอาหารให้เค็ม ทำจากปลา และสัตว์น้ำบางชนิด
นิยม	ชอบ
นิล (นิน)	สีคำ
นิสัย	การปฏิบัติตนจนเกยชิน
เนิน	ที่สูง
เนื้อยืน	คัวเย็น ในที่น้ำหมายถึงลูกกรัก
แน่นอน	จริงที่เดียว
บ่น	พูดชำ ๆ อย่างไม่พอใจ
บรรดา (บัน-ดา)	หังนมค
บรรยาย (บัน-ยาย)	ซื้อขาย
บริจาก (บอ-ริ-จาก)	ให้ แจก
บริเวณ (บอ-ริ-เวน)	เนื้อที่รอบ ๆ
บ้วน	ภายในน้ำหรือของเหลวออกจากปาก
บังอาจ (บัง-อาจ)	ไม่เกรงกลัว
บัตร (บัค)	แผ่น

บางส่วน	ส่วนใดส่วนหนึ่ง
นาคร (นาค)	ภาชนะของพระสำหรับรับอาหาร
นาป (นาบ)	ความชั่วร้าย
น้ำยับเนี้ยบ	ตะวันปาย หลีกหนี
นิดเนี้ยว	ไม่ครอง
นิบ	กอหั้งสองข้าง หรือโถยรอน
เนื้	ไม่ครอง
เน็ด	เครื่องมือสำหรับตกปลาหรือกุ้ง
เนี่ด	ซิค ติก
โนก	แก้วงไปมา
โนราณ (โน-ราณ)	เก่าแก่ ครั้งก่อน
โน้	พูคไม่ได้
ปักกรอง	คุ้มครอง รักษา คุ้ม ควบคุม
ปฏิเสธ (ປະ-ຕີ-ເສດ)	ไม่ยอมรับ
ปດ	พูคไม่จริง พูคเท็จ
ปรกติ (ปรก-ກະ-ຕີ)	เป็นประจำ เสมอ (ใช้ปรกติ กີໄດ້)
ปรอง (ປະ-ຫຮອກ)	ของเหลวชนิดหนึ่ง เมื่อถูกความร้อนจะ ระเหยเร็วมาก
ประกาศ (ປະ-ກາກ)	บอกให้รู้ทั่วโลก
ประจบ	พูคหรือทำเพื่อให้คนชอบ
ประจักษ์ (ປະ-ຈັກ)	ถูกต้อง
ประดิษฐ์ (ປະ-ຄີກ)	ทำขึ้น สร้างขึ้น
ประແປ່ງ	ละเลงແປ່ງบนฝ่ามือและศีรษะ ฯ ครองที่ ศีรษะ
ประพฤติ (ປະ-ພຽກ)	การปฏิบัติศีล

ประเกท (ประ-เพก)	ชนิด
ประนาม (ประ-นาม)	กำหนดไว้อย่างคร่าว ๆ
ประสา	ความที่เป็นไป
ประยัด	ระมัคระวัง
ประหาด	แปลกร ผิคปากติ
ปรับปรุง	แก้ไขให้ดีขึ้น
ปรากกฎ (ปรา-กกฎ)	เห็นไคร์ชัด
ปราชัญ (ปราค)	ผู้มีความรู้
ปราด	ไปโดยเร็ว
ปราบปราบ	ทำให้หมดไป
ปราถอนา (ปราค-ตะ-หนา)	อยากไคร์ ต้องการ
ปรึกษา	ขอความเห็น
ปล่อง	ช่องทางลุ
ปลอบ	พูดให้สบายใจ
ปลอน	ไม่แท้ ทำเทียม
ปล้ำ	ใช้แขนกอดเพื่อจะจับให้ไคร์
ปลูก	ทำให้ดิน
ปะ	ปิดช่องที่ขาดให้ดีขึ้น
ปั๊งจุบัน (ปัก-จุ-บัน)	เวลานี้
ปัญหา (ปัน-หา)	คำถาม ข้อสงสัย
ปาน	เท่า เพียง ผิวที่เป็นสีแดง หรือสีคำ
	เป็นแห่ง ๆ ตามร่างกาย
ปานได	เท่าไคร
ปานนี้	เวลานี้

ปั้ง	เอาของวางบนไฟเพื่อทำให้สุก
ปีก้า (ปี-สาค)	ผี ปีก้า กีเริก
เป็นนาเป็นกรรม	เป็นความช้ำ
เป็นอันขาด	จริงที่เดียว
เปลี่ยว	ไม่มีคน
แปล	ให้ความหมาย
แปลง	เปลี่ยนรูป
พฤษภาคม (พะ-จัน)	สุรับ ศ่อสุร์
พสม (พะ-สม)	รวมกัน ปน
ผ่อนผัน	ยอมให้
ผ่อนแห้ง	ไม่อ้วน ร่างกายมีเนื้อน้อย
ผ้าพันคอ	ผ้าที่ผูกไว้ที่คอ
ผิวหนัง	ส่วนนอกสุดของร่างกายที่หุ้มเนื้ออยู่
ผืน	ผิวหนังที่นูนขึ้นมาเมื่อถูกสิ่งที่เป็นพิษชีบทำให้คัน
แผ่น	กระโ郭
ເພດ	ไม่ระวังคัว
ເພອີຍ (ພະ-ເວີນ)	เกิดขึ้นโดยไม่รู้มาก่อน
ເພື່ອແຜ່	ให้สิ่งที่เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น
ໂພດ	สูงขึ้นมา ยืนอกรมาให้เห็น
ຝຽງ (ຝະ-ຫຽັງ)	ชือคันไม้ชนิดหนึ่ง ผลใช้รับประทานໄກ້ເມື່ອ
ຜັກໄຟ	ເອາໄຈໃສ
ຝຳ	ทนสູງ
ຝົນອ	งานที่ทำค่วยมือ ความสามารถในการใช้มือ

ฝัดเคือง	มีเงินไม่ค่อยพอใช้
ผุ้ง	พวก หมู่
ไฟฟัน	คิคุมุงหวังอยู่เสมอ
พญา (พะ-ยา)	ผู้เป็นหัวหน้า
พื้น	ผ่าน รอค หลุกไป
พนม (พะ-نم)	ประนามเมื่อ
พนักงาน (พะ-นัก-งาน)	เจ้าหน้าที่
พยัก (พะ-ยัก)	ก้มหน้าโถยเร็ว เพื่อแลดูง่าวรุ้ง
พยาธิ (พะ-ยาด)	คำเชื้อโรคมีหลายชนิด อยู่ในร่างกายคน และสัตว์
พยุง (พะ-ยุง)	ช่วยไว้ไม่ให้ล้ม
พรรค (พัก)	พวก หมู่
พระชนนี (พระ-ชน)	อายุ
พระทับ	ใจ
พระราชนิตา (พระ-ราค- ชะ-ที-ดา)	ลูกสาว
พระราชนิตา (พระ-ราค- ชะ-บี-ดา)	พ่อ
พระราชนารดา (พระ-ราค- ชะ-มาน-ดา)	แม่
พระเอก	ผู้ชายที่เป็นคัวสำคัญของเรื่อง
พระราชนอรส (พระ-ราค- ชะ-ໂອ-รศ)	ลูกชาย
พราน	คนที่หากินค่วยการจับสัตว์ป่า
พลเมือง (พน-ละ-เมือง)	ชาวเมือง

พลอย	เป็นคำไปค่วย
พลา	ทำพร้อมกัน
พลาสติก (พลás-ติค)	ของชนิดหนึ่งที่สามารถทำให้เป็นรูปร่างต่างๆ ໄດ້ โดยใช้ความร้อน
พวง	เป็นกลุ่ม
พอดี	เหมาะสม
พ่อคุณ (พ่อ-คุณ)	เป็นคำพูดเพื่อเอาใจ ในที่นี้หมายถึงลูกรัก อยู่ค้างเพียงระยะหนึ่ง
พักแรม	วงศิริรอน
พัน	การค้าขาย
พาณิชย์ (พา-นิค)	ลงทุนพัฒนา
พ่าย	สิ่งที่ใช้พาไปยังที่ต่าง ๆ
พาหนะ (พา-หนะ-นะ)	คิก
พิจารณา (พิ-จา-ระ-นา)	ความฉบับหาย
พินาศ (พิ-นาศ)	ความเสียหาย
พิบัติ (พิ-บัค)	แปลกกว่าธรรมชาติ
พิเศษ (พิ-เศค)	เวลาที่ผ่านไปไม่นาน
พึง	สิ่งที่เกิดขึ้นจากการเพาะปลูก
พิชผล (พិក-ພន)	เพิ่มขึ้น
พูน	ชือแก้วที่แข็งที่สุด ใช้ทำเครื่องประดับ
เพชร (ເພີກ)	บิกไป ไม่ครอง เอียง
แพลง	นำฟัง
ไฟแรง	គី
ฟ้าด	กลับมีชีวิตเหมือนเดิม
ฟัน	อย่างไรในสิ่งที่ไม่จำเป็น
ฟุ่งเฟือ	

ฟุตบอล (ฟุค-บอน)	ลูกกอล์ฟ ๆ ที่ใช้เท้าเป็นกีฬาแข่งขัน
ฟุนเฟือย	ใช้จ่ายเกินควร
การยา (พัน-ระ-ยา หรือ พัน-ยา)	ผู้หญิงที่อยู่กินกับผู้ชาย
กัย	สิ่งที่น่ากลัว อันตราย
ภาชนะ (พา-ชะ-นะ)	เครื่องใช้สำหรับใส่สิ่งของ
ภาระ	หน้าที่ที่ต้องทำ
ภิณูโญ (พิน-โย)	มากขึ้นไปอีก
ภูบาล (พู-บาน)	พระเจ้าแผ่นดิน
ภูตผี (พูค-ผี)	ผี
มรดก (มอ-ระ-คก)	สิ่งของเงินทองของคนตายที่มอบให้
มรรยาท (มัน-ยาค)	กิริยาท่าทาง
มอบ	ให้
มะกอก	ต้นไม้พวงหนึ่ง มีหลายชนิด
มะปราง	ต้นไม้ชนิดหนึ่ง ผลเมื่อสุกมีสีเหลืองอมแครง มีรสเปรี้ยวและหวาน
มะยน	ต้นไม้ชนิดหนึ่ง ผลมีรสเปรี้ยว
มักจะ	ปอย ๆ
มัจฉา (มัก-ชา)	ปลา
มั้นหมาย	แน่นอน
ม่าน	สิ่งที่ใช้บัง
มี	ไม่
มิ่ง	สิ่งที่ดี
มิตร (มิก)	เพื่อน

เม็ดมะกัล่า	เมล็ดของคันไม้ชินิกหนึ่ง มีสีแดงและแข็ง
เมตร (เมค)	ความยาวเท่ากับ 2 ศอก
เมื่อ กี่	เวลาที่ผ่านมาไม่นาน
เมืองหลวง	จังหวัดซึ่งเป็นที่ตั้งของที่ทำการรัฐบาล
แม่เหล็ก	แร่ชนิดหนึ่ง คุณภาพดี
แม่นยำ	จำได้อย่างถูกต้อง
ไม้เท้า	ไม้สำหรับถือยันคัว
ไม้พลอง	ไม้กลมยาวที่ลูกเสือใช้
ไม้isan (ไม้-สะ-โนน)	คันไม้ชินิกหนึ่ง ใบเล็ก ๆ กอกสีเหลืองใช้รับประทานได้
ไมตรี	ความเป็นเพื่อน ห่วงคือกัน
ยกย่อง	พูดแต่สิ่งที่ดี
ข้อมูล	ข้อมูล
ยาเสพย์ติด (ยา-เสบ-ติด)	สิ่งที่เป็นพิษแต่ทำให้คนต้องการปอย ๆ เอาของวางบนไฟเพื่อทำให้สุกทั่ว
ย่าง	เครื่องใช้สำหรับใส่ของ ทำคัวยผ้ามีหูสำหรับสะพาย
ย่าน	
ขันดี	คีไจ ซอไจ
ขัน	ละเอียค
ขิด	จับ ถือเอาไว้
ขืนขิง	คงอยู่นาน
บูรี่	ยับ ไม่เรียบ
เบอะ	มากมาย
ไบ	สิ่งที่เป็นเส้นเล็ก ๆ บาง ๆ

รถจักรยาน (รค-จักร-	รถถีบที่มีสองล้อ
ร่วง	หล่น หลุด
ราดเรื้า	เริ่วไว
รอง (รอน)	แยกออกจากไป แยกออกจากกัน
รอบตอน	ถีด้าน
รือย	จำนวนที่นับสิบ สิบครึ่งกว้างกัน
ระบบ	ตอน ช่อง
ระหว่าง	ส่วนครองกลาง
รังเกียจ (รัง-เกียจ)	เกลียด ไม่พอใจ
รัชกาล (รัค-ชะ-กาน)	ช่วงเวลาที่พระเจ้าแผ่นดินองค์หนึ่ง ๆ ครอง ... ราชสมบัติ
รัด	มัดให้แน่น
รับจ้าง	การทำงานเพื่อให้ได้เงินตอบแทน
รับรอง	ต้อนรับ
ร่าเริง	คึกคักมาก
รางวัล (ราง-วัล)	สิ่งของที่ให้เพื่อระฆาความคุ้มกัน
ราชธานี (ราค-ชะ-ทา-นี)	เมืองหลวง
ร่าเรียน	เรียนให้คิด
ร่าคาณู (ร่า-คาน)	รบกวน เปื้อร์
ริมฝีปาก	ขอบปาก
รุกราน	บุกเข้าไป
รุ่งรัง	ไม่เรียบร้อย
รูปร่าง (รูบ-ร่าง)	ลักษณะภายนอกที่มองเห็น
เร่อร่อน	เที่ยวไปไม่เป็นที่

เร่ง	รีบ
เรียงราย	ออยู่ก็อกันไปไม่ขาดระยะ
เรื่อ	สีอ่อน ๆ
เรือง	สว่าง สดใส
เรือน	สิงที่ปลูกสร้างขึ้น เพื่อใช้เป็นที่อยู่
โรงสี	ที่สำหรับสีข้าว
โรงอาหาร	สถานที่สำหรับรับประทานอาหาร
ฤกษ์ (เริก)	เวลาที่เหมาะสมสำหรับทำกิจกรรมต่าง ๆ
ฤทธิ์ (ริก)	ความมีอำนาจ
ฤาษี (รีอ-สี)	นักบวชที่อยู่ในป่า
ล่วงหน้า	ก่อนเวลาที่กำหนดไว้
ลัง	ไม้ที่ต่อเป็นรูปสี่เหลี่ยม ใช้ใส่สิ่งของ
ลั้น	คั่ง
ลาน	ที่ว่าง สนาม
ล้ำธาร (ล้ำ-ทาน)	ทางน้ำเล็ก ๆ ที่ไหลจากเขา
ลึกล้ำ	ลึกมาก
ลุ่	เอ่น เอียง
ลูกจ้าง	คนที่รับจ้างทำงาน
เลว	ไม่ดี
เลี้ยว (เล')	หลอกให้เชื่อ
เลี้ยวลด	คงไปคุณมา ไม่ทรง
เลือด	น้ำสีแดง ๆ ที่อยู่ในร่างกาย
เลือนราง	ไม่ชัด
ໄລ່ງ	ว่าง
ໂລກ (ໂລບ)	อยากไก่ไม่รู้จักพอ

ว่องไว	เร็ว
วัง	ที่อยู่ของเจ้านาย ส่วนของแม่น้ำตรงที่ลึกเป็นถ้ำ
วนชื่น	วันก่อนวันนี้หนึ่งวัน
วิชาการ	สิ่งที่เกี่ยวกับความรู้
วิทยา (วิ-คะ-ยา)	ความรู้
วิเศษ (วิ-เศค)	มีอำนาจ
วุ่นวาย	ไม่สงบ
เวียงชัย	เมือง
เวียน	หมุน
แวง	ไคยินค่าย ๆ
ไว้ใจ	เชื่อใจ
เกรณธี (เศค-ตี)	คนมั่งมี
stagn (สะ-หง่า)	น่าເຄารພນັບດີອ
สดใส	ไม่ซุ่นมัว
สด (สะ-ศີ)	รู้สึกดี
สถาน (สะ-ถານ)	ที่
สนับสนุน (สะ-හນບ-	
สะ-හນຸນ)	ช่วยเหลือ
สนิกสนม (สะ-ဟນິກ-	
สะ-ဟນມ)	ชอบพอ
สื้มໂອ	ผลไม้ชนิดหนึ่ง มีรสเปรี้ยวและหวาน
สมบูรณ์ (สม-บູນ)	เก็บมาก
สมอ (สะ-ಹນອ)	ของหนักที่ลามโซ่หรือเชือกอยู่กับเรือ ใช้ทึบในน้ำเพื่อให้เรือจากอยู่กับที่

สมุน (สะ-หมุน)	คนที่อยู่ในบังคับ คนรับใช้
สมัคร (สะ-หมัค)	เต็มใจ พ่อใจ
สมอง (สะ-หมมอง)	ส่วนที่อยู่ในศีรษะ เป็นที่รวมประสาท ทำให้เกิดความรู้สึก
สมัย (สะ-หมัย)	เวลา คราว
โน้มตร (โน-ม่อน)	ร่วมชุมชนกัน
สรงน้ำ (สง-น้ำ)	อาบน้ำ
สรรเสริญ (สัน-เสิน)	พูดชม
สร้อย (ส้อย)	เครื่องประดับที่ทำเป็นสายยาว ๆ
สารผน (สะ-ผน)	ล้างผน ทำความสะอาดผน
สรุป (สะ-หรุบ)	รวมความ เอ้าแค่สิ่งที่สำคัญ
สดด (สะ-หลด)	ไม่สดชื่น เกร็ง
สดับ (สะ-หลับ)	กันไว้เรียงต่อ ๆ กันไป
สวนรอย	ทำคั่วแทนคนอื่น โดยให้เข้าใจว่าเป็นคัวจริง
สรรภ (สะ-หวัน)	เมืองฟ้า
สหกรณ์ (สะ-หะ-กอน)	งานที่ร่วมกันทำ แล้วแบ่งกำไรเท่า ๆ กัน
สะกdroby	ความโดยไม่ได้รู้ตัว
สะบัด	ทำให้หลุด
สะพาย	แขวนไว้ทึ่ป่า
สะไภ	เมียของญาคิพน้อง
สังกะสี	แร่ชนิดหนึ่งใช้ทำเครื่องใช้
สังเกต (สั่ง-เกค)	ถูกอย่างถี่ถ้วน
สัญญา (สัน-ยา)	อกลงกัน
สัณฐาน (สัน-ถาน)	ลักษณะ

ສັນ	ມີອາການໄມ່ປົກຕິ ໄມ່ຄົງທີ
ສານ	ໃຊ້ຄອກຫວີອວງສລັບກັນໄປນາ ເພື່ອກໍາເຄີຍອີ່ຈະ
ສາມັ້ນ (ສາ-ມັນ)	ປົກຕິ ໂຄຍທຸ່າ ໄປ
ສາເຫດ (ສາ-ເຫດ)	ສິ່ງທີ່ກໍາໄຂໃຫ້ເກີດເຮືອງນັ້ນ ຖ້າ ຈຶ່ນ
ສາແຫຣກ	ເກີຍອີ່ຈະໃຫ້ກໍາຄວຍຫວາຍໃຫ້ໄສ່ສິ່ງຂອງ
ສໍາຮອງ	ເກີຍນໄວ້ ໃນທີ່ນີ້ມາຍເຖິງ ຜູ້ເກີຍມສ້າຫຮັບ
ສໍາຮາລູ (ສໍາ-ຮານ)	ເປັນລູກເສືອສາມັ້ນຕ່ອງໄປ
ສໍາລື	ສບາຍກາຍສບາຍໃຈ
ສໍາເຫນີບກ	ບຸຢີທີ່ໄດ້ຈາກຜ້າຍ
ສີກຣານ	ໄຄຍືນ ພັງ
ສຸດຝື່ນື້ອ	ສີນ້າເງິນ
ສຸຈົວີຕ (ສຸກ-ຈະ-ຫວີກ)	ກໍາຍົງເຖິງເກີຍ
ສຸວິບາ	ກວງອາທິກຍໍ
ສຸຕຽ (ສຸກ)	ກງວງ
ເສັງໝນ (ສະ-ເໜີຍນ)	ເຮີບຮ້ອຍ
ເສົວນ (ເສີນ)	ເພີ່ມ ເຕີມ
ເສີ່ຍສລະ (ເສີ່ຍ-ສະ-ຫລະ)	ຍອນໄຫ້
ເສື່ອນ	ໄມ່ເຈີຣູ່ ເລວດງ ໄມ່ຄື
ແສນ (ສະ-ແນນ)	ລິງຈົນຄົກນິ້ງ
ໜອອນ	ເນື້ອທີ່ອກອຍຸບນ້ວ້າໄກ່ຫວີອນກບາງຈົນິກ
ໜູ້ກາ	ພຶ້ມທີ່ຈຶ່ນເປັນກອກຄາມພື້ນຄົນ ໃນຍາວແລະຄມ
ໜວດ	ຂນທີ່ຈຶ່ນເໜີນອົມປິປາກບນ
ໜ່ອໄນ້	ຕັ້ນອ່ອນຂອງໄຟ

หนอง	ແອ່ງນ້ຳທີ່ອູ່ຄາມປໍາແລະຖຸງ
หน້ານຸ່າ (หน້າ-ນຸກ)	ສ່ວນຂອງບ້ານທີ່ຢືນອອກມາຂ້າງໜ້າ
หน້າເສີຍ	หน້າສລຄພຣະໃຈໄຟື້ຕີ
หนານ	ສ່ວນແຫລມ ທີ່ທຶນອອກຈາກກິ່ງໄນ້
หนາປ່າ	ໝາພວກທີ່ນີ້ ແກ້ກີນເປັນຜູ້ງ ດຸຮ້າຍ
ໜູ່	ພວກ ກລຸ່ມ
ຫຍວກກລ້ວຍ	ສໍາຄັນຂອງກລ້ວຍ
ຫລົງໃຫດ	ໄຟຮູ້ສຶກຄ຾
ຫລຸ່ນ	ຄກລົງມາ
ຫລຸນ	ໄຟໃຫ້ຖູກຄ຾
ຫລອກລວງ	ທ່າໃຫ້ເຂົ້າໃຈຝຶກ
ຫລັກຫຼານ (ຫລັກ-ດານ)	ສິ່ງທີ່ບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າເປັນເຊັນນັ້ນຈິງ ທີ່
ຫລັກແຫລ່ງ	ທີ່ອູ່ປະຈຳ
ຫອນ	ຈຳນວນສິ່ງຂອງທີ່ແຂນທັງສອງສາມາດຮຽບໄວ້ໄກ້
ຫັນເຫືຍນ	ໜຸນໄປໜຸນນາ
ຫັນ	ເອົາຂອງວາງບົນທີ່ຮອງຮັບ ແລ້ວຄັດໄຫ້ເປັນຫືນ ເລື້ອງ ທີ່
ຫາກີນ	ຫາເລື້ອງຊື່ພຄວຍຄນເອງ
ຫາເຮືອງ	ທ່າໃຫ້ເກີດເຮືອງ
ຫານ	ເອົາຂອງໄວ້ທີ່ປລາຍຄານທັງສອງໜ້າງ ໃຊ້ປາແນກ ຄານກຽງກລາງ
ຫາຍຕົວ	ໄຟເຫັນຄ຾
ຫາງ	ຂາດເພື່ອນ ຕ້ອງອູ່ຄນເກີຍວ
ຫາງ້ອ	ນ້ຳທີ່ສື່ມອອກມາຄາມຜິວໜັງ
ຫາລວໄຫດ	ໄຟໄກເຮືອງ

ເຫັນ	ກໍາສິ່ງທີ່ຈະອະຍຸໃຫ້ກ່ຽວ
ເຫຼືອນ	ຊ້າເລືອງຄູ
ເຫວື່ຍງ	ກໍາໄຫ້ອອກໄປຈາກຕົວ
ແຫນນ	ເງິນຫຳຂຶ້ນ
ໂຫຣ (ໂහນ)	ຜູ້ທີ່ຫາຍເຫດຸກຮັບຄົນລ່ວງໜ້າ
ອິ່ງໆ (ອະ-ໜຸ່ງໆ)	ຫີ່ວ່າມີເລື້ອຍໝັ້ນນີ້ ມີຜລເປັນພວງ ໃຊ້ຮັບປະການໄດ້
ອດອຍາກ (ອົກ-ໜຍາກ)	ໄມ້ມີຈະກິນ
ອນຸໝາຕ (ອະ-ຸ-ຢາກ)	ຍອມໄຫ້
ອນຣນ	ສັ່ງສອນ
ອພຍພ (ອົບ-ພະ-ຍົບ)	ຢ້າຍທີ່ອູ່
ອກີເໝກ (ອະ-ຟີ-ເສກ)	ແຄ່ງງານ
ອ້ວນທ່ວນ	ອ້ວນມາກ
ອວນ	ມີເນື້ອມາກກວ່າປະກິດ
ອັກໝາ (ອັກ-ສອນ)	ກ້ວໜັນສື່ອ
ອັນຍາສັບ (ອັກ-ທະ-ຢາ-ສັບ)	ນີສັບໃຈຄວ
ອາກາຣ (ອາ-ການ)	ຮູ້ສືກ
ອາມາຕ (ອາ-ຄາດ)	ຜູກໃຈເຈັບແລະອຍາກທ່າຍຄອບແທນ
ອາຍ	ຂາຍໜ້າ
ອ້າຍ	ຄໍາເວີຍຜູ້ໜ້າໃນພາສາທ່ອງຄືນ
ອາລັບ	ຫ່ວງໄຍ
ອາສາ	ກໍາກັວຍຄວາມເຕັມໃຈ
ອືກາ	ນາກໝັ້ນນີ້ ຂົນສືກໍາ ຮ້ອງກາ ພ
ອື່ນ	ເສີຍງົກ
ອຸດນ	ນາກນາຍ

ເອກຮາຊ (ເອກ-ກະ-ຮາຄ)	ໄຟຈັນກັບຜູ້ອື່ນ
ເອກເຫັນກ (ເອກ-ຂະ-ເຫັນກ)	ນັ້ງຫວີອນອນໃນທ່າເອນສນາຍ ၅
ເັີ້ງ	ຄໍາແທນຫື່ອຜູ້ທີ່ພູ້ຄວ້າຍ (ໄຟສຸກາພ)
ເອັນ	ໄຟມັງ
ເອັນດູ	ຮັກໄຄຣ
ເອະໂະ	ເສີຍຄັງ
ເອາອ່າງ	ທ່າຄາມອ່າງ
ເອັ້ນ	ຢືນມີອໝີບຂອງທີ່ອູ້ໄກລ ၅
ແອນ	ຊ່ອນ
ໂອກາສ (ໂອ-ກາຄ)	ເວລາທີ່ເໜາະ
ຫື້ອ	ເຄລື່ອນທີ່ອ່າງຮວກເຮົວ
ໂອກຫາກ	ເສີຍໆໄຟນ່າຝຶ່ງ

คำนำ

ด้วยกระทรวงศึกษาธิการ ได้พิจารณาเห็นควร ให้มีการจัดทำสื่อการเรียนวิชาภาษาไทย ระดับประถมศึกษา ขึ้น เพื่อใช้ประกอบการเรียนการสอนตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๒๑ อิกทั้งเพื่อให้เหมาะสมกับความสามารถและความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการ จึงได้แต่งตั้งคณะกรรมการร่างแผนการสอนและสื่อการเรียนวิชาภาษาไทย ขึ้นประถมศึกษาปีที่ ๓ ขึ้น ดังมีรายนามต่อไปนี้

๑. นางรัชนี ศรีไพรวรรษ	ประธานคณะกรรมการ
๒. นายสุเจตน์ อิงค์สุวนิชย์	๓. นายบุญเสริม ฤทธาภรณ์
๔. นางเตือนใจ แก้วโภภัส	๕. นายสมาน บุญล้าน
๖. นางสาวเข็มทอง คันธพนิต	๗. นางนวลจันทร์ นิเทศวรรณ
๘. นางสาวนิตยา อรุณสุโกรจน์	๙. นางรพีพันธุ์ นาทวรทัต
๑๐. นางสาวจินตนา ใบกาชัย	๑๑. นายสมพงษ์ พลสุรย์
๑๒. นางสาวพุนศรี อินประไทร	
๑๓. นางสุชาดา วัยบุญ	เลขานุการคณะกรรมการ
๑๕. นางสาววันเพ็ญ พงษ์จินดา	ผู้ช่วยเลขานุการคณะกรรมการ

คณะกรรมการดังกล่าวมีคณะกรรมการที่ปรึกษาประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิดังรายนามต่อไปนี้

๑. นายสมาน แสงมลิ	๒. นางสุระปานนิย์ นาครทรรพ
๓. นางสาวพัฒนา ภาสบุตร	๔. นางสาววรณี สุนกรเวช
๕. นางจิวรรณ จึงเจริญ	๖. นางกิติยาดี บุญชื่อ
๗. นางวัลลีย์ ปราสาททองโอดสก	๘. นายสวัสดิ์ คงกล

คณะกรรมการได้จัดทำหนังสือเรียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ เล่ม ๑ ขึ้น เพื่อให้นักเรียนใช้ประกอบการเรียน การสอนในครุ่นทักษะ ภาษาไทย ได้เรียนเรียงเนื้อหาเพื่อให้อ่านด้วยความสนุกเพลิดเพลิน และได้จัดทำภาพประกอบให้เหมาะสมกับข้อความด้วย

กรมวิชาการหวังว่าหนังสือเรียนภาษาไทยเล่มนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการเรียน การสอนได้เป็นอย่างดี และขอขอบคุณทุกท่านที่ได้มีส่วนช่วยเหลือในการจัดทำไว้ ณ โอกาสนี้

กรมวิชาการ

เมษายน ๒๕๒๑

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง อนุญาตให้ใช้หนังสือในโรงเรียน

ด้วยกรมวิชาการได้จัดทำหนังสือเรียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ เล่ม ๑ ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๙๑ ขึ้น กระทรวงศึกษาธิการได้พิจารณาแล้วอนุญาตให้ใช้หนังสือนี้ในโรงเรียนได้

ประกาศ ณ วันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๙๒

C - ๘๘

(นายสมาน แสงมลิ)

รองปลัดกระทรวง รักษาราชการแทน
ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

พนพท์โรงพนพคุรสภาษาลาภพว้า
นายก้าว สำธกุล ผู้ดูแลเอกสาร

๑๓๐ : ๒๗ - ๒๙ (๑)